

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

25. ČÍSLO / XXVI. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

24. ČERVNA 2018

Z obsahu:

**Nevězněte Ducha Svatého,
který vede na cestu
svobody**

Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci 6. června 2018
- strana 2 -

**Blahoslavená
Dorota z Montavy**
Libor Rösner
- strana 4 -

**Oba se sklonili,
oba to věděli**
Miriam Liptovská
- strana 6 -

**Charta práv nevyлéčitelně
nemocného dítěte**
- strana 7 -

**Vítej, věrný služebníku,
opět mezi svými (5)**
PhDr. St. Vejvar, Ph.D.
- strana 8 -

Apoštol pokoje
- strana 10 -

**Generální shromáždění
Papežských misijních
děl - Řím 2018**
- strana 12 -

**Vizionář:
Tajemství zjevení
v Tre Fontane (12)**
- strana 13 -

*Apoštolové Petr a Pavel předávají sv. Dominikovi otevřené Písmo svaté
a poutnickou hůl. (Giovanni Battista Crescenzi, 1577-1635)*

Nevězněte Ducha Svatého, který vede na cestu svobody

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci
6. června 2018 na náměstí Sv. Petra v Římě

Dobrý den, drazí bratři a sestry! V úvahách nad svátostí biřmování budeme pokračovat rozvažováním o působení darů, které Duch Svatý nechává dozrávat v biřmovancích, když je vede, aby se sami stávali darem pro druhé. To je dar Ducha Svatého. Připomeňme, že když nás biskup pomazává olejem, říká: „Přijmi Ducha Svatého, který ti byl dán.“ Tento dar Ducha Svatého vstupuje do nás a roste v nás, abychom ho pak my mohli dávat druhým. Vždy dostáváme proto, abychom dávali, nikoli proto,

abychom si dary uschovali uvnitř, jako by naše duše byla skladištěm. Nikoli, dostáváme vždy proto, abychom dávali. Boží milost jsme obdrželi proto, abychom ji přinášli druhým. V tom spočívá křesťanský život. Duch Svatý tedy působí odpoutanost od našeho „já“, od našeho „malá domů“, abychom se otevřeli komunitnímu „my“. Máme se stávat nástrojem zprostředkovávajícím dar Ducha ostatním.

Biřmování v pokřtěných završuje jejich připodobnění Kristu, silněji je připojuje jako živé údy k mystickému tělu církve (srov.

Obřad biřmování, č. 25). Poslání církve ve světě se rozvíjí prostřednictvím všech, kdo jsou její součástí. Někdo si myslí, že v církvi jsou jednak páni, jako papež, biskupové, kněží, a pak ti druzí, dělníci. Tak tomu ovšem není. V církvi jsme všichni a všichni máme odpovědnost jeden druhého posvěcovat, máme o druhé pečovat. Církve jsme „my, všichni“! Každý má v církvi svou práci, ale církve jsme „všichni“. Církve totiž musíme chápat jako živý organismus,

Pokračování na str. 5

Protože víme, komu jsme uvěřili, láska k Němu nás stravuje. Anebo snad není pravda, že jsme ochotni pro Ježíše položit i život, že žijeme podle jeho svatého učení o spáse? Svati apoštolové Petr a Pavel nám ukazují příklad, jak žije a umírá ten, kdo ví, komu uvěřil, a kdo se do něho beznadějně zamiloval a život už pro něho nemá cenu ve srovnání s poznáním onoho Milovaného. (str. 6-7) A mohu se rovnou poopravit, protože nejde o bez-nadějnou lásku, ale naopak o lásku prozářenou nadějí na život věčný v blízkosti milovaného Ježíše. Víme, komu jsme uvěřili...

Stejně tak dobře to věděla i bl. Dorota z Montavy. (str. 4-5) Kdyby tomu tak nebylo, těžko by dokázala tolik vytrpět pro svoji víru, její trpělivost by se bezpochyby byla brzy vyčerpala a neuslyšeli bychom o ní, že pro věci věčné pracovala mnohem usilovněji než mnozí jiní pro věci časné. Je navýsost jasné, že Dorota věděla...

Člověk, který ví, do koho se zamiloval, na jedné straně nechce svoji lásku přenechat jinému, ale na druhé straně je rád, když druzí zjistí, jaký poklad je předmětem jeho lásky. A jde-li o Ježíše, pak je zřejmé, že si nikdo nemůže nechat pro sebe, do koho se se to zamiloval a v koho uvěřil. Vždyť

Editorial

Ježíš svoji smrtí na kříži se stal nejvyšší příčinou lásky každého člověka. Jak zatvrděl srdce to musí být, která nechtějí vidět, co Ježíš vykonal pro spásu každého člověka! Proto je hlásání radostné Ježíšovy zvěsti velkolepým vyjádřením lásky k Němu a nelze jen tak přijímat to, že by ji věřící nehlásal. Konečně, i Papežská misijní dila jsou toho důkazem. (str. 12)

Své misijní poslání naplnil i P. Anton Trauner, jenž se zcela svěřil Panně Marii a od Ní se učil pro svůj život. (str. 10-11) A dosáhl velkolepých věcí! Jistě, všichni nemůžeme jít stejnou cestou, ale základní rysy jsou neměnné. Proto mějme stále na paměti, že uvěřit v Ježíše Krista s sebou neodděleně přináší i víru v jeho přesvatou Matku, Pannu Marii. Ona je Matkou celého světa, a když Ji přijmeme a necháme se Jí vést, bude to Ona, která nás povede po cestě pokoje – ovšem skrze kříž! A to je možné úskalí naší víry: kříž. Stává se snad každému, že přijde chvíle, kdy se mu zdá, že jeho kříž je poněkud těžší, než je schopen unést. Ale uvědomuje si pak dotyčný, že onen kříž nakonec zdárně donesl až

na Kalvárii? Není to vítězství, pro které stojí za to žít? A není to vždy i vítězství Ježíšovo, který nám ulehčuje naši tíži? A také vítězství jeho Matky, jež nás nepouští, když nám docházejí síly? Měli bychom vědět, komu jsme uvěřili, pro koho a s cí pomoci jsme schopni obětovat vše, co je potřeba k věčnému patření na tvář Milovaného...

Hlasatelkou našich vítězství se pak může stát katolická církev, jež má mít pevné místo ve společnosti, má být obhájkyň mravnosti a spravedlnosti, má pracovat pro věčné i časné blaho všech lidí. Tak její poslání chápal hrdina českého národa, kardinál Josef Beran. (str. 8-9) A protože i on věděl, komu uvěřil, došel také on na vrchol své životní Kalvárie – se ctí a vítězně!

Tak tedy ještě jednou: Máme na mysli stále, komu jsme uvěřili? Kdo je Ježíš, co znamená pro naši spásu, pro naše věčné štěstí? Prosme svaté Petra a Pavla, aby v nás prohloubili poznání Ježíše Krista. A prosme Matku Boží, Matku všech lidí, Pannu Marii, aby nás bezpečně provedla spletitou pozemskou cestou až k věčnému nazírání Ježíše tváří v tvář. Kéž s jejich pomocí dosáhneme věčné blízkosti Milovaného!

Daniel Dehner

Vyprav se do judských hor do Zachariášova domu. Setkáš se tu i se svatou Pannou z Nazareta, která již tři měsíce pomáhá s velkou ochotou své starší příbuzné. Schyluje se k události, která je velká a významná nejen pro dva staříkové manžele, ale pro celý svět. I ty pros Ducha Svatého, abys měl podíl na milostech, které Bůh připravil svému lidu.

Alžbětě se naplnil čas a přišla její hodina. Blahopřej

rodičům k této radostné události, která daleko přesahuje rámec této rodiny. Děkuj spolu s nimi Bohu za velký dar života. Čím déle čekali svatí rodiče ve vytrvalé modlitbě a důvěře na tento den, tím větší štěstí jim připravil Hospodin, který vždy věrně plní své sliby. *Ta, která byla neplodná, se stává šťastnou matkou.*⁽¹⁾ Radost šťastných rodičů se stává radostí celého okolí. Tam, kde se lidé vzájemně milují a ctí, stává se bolest i radost jednoho bolestí a radostí všech. Snaž se prožívat, jak požehnaná je taková solidarita, a staň se jejím apoštolem ve svém prostředí.

Obrázka osmého dne po narození je velkým společným díkůvzdáním Bohu za jeho velký dar. Je to současně příležitost vybrat pro novorozené dítě jméno. Podle jména se pozná každá jednotlivá osoba. Avšak to, co všichni pokládají za samozřejmé, že se bude jmenovat po svém otci, přestává platit. Tito rodiče jsou si vzhledem ke svému více než pokročilému věku dobře vědomi, že toto dítě nepatří jim. Pán jim dal více než jen vytouženého syna. Zařadil je mezi své bezprostřední spolupracovníky na plánu spásy.

Blahopřej rodičům, že s dítětem přijímají tak ochotně a poslušně i Boží vůli. Naučili se tomu při trpělivém očekávání, až Pán splní jejich vroucí prosby.

Toto dítě, tak obdivuhodně počaté a podivuhodně narozené, bude *velké před Pánem*⁽²⁾, *největší z těch, kteří se narodili ze ženy*⁽³⁾. Proto přijímají se synem od Hospodina i jeho jméno. Zvrat v tradici Zachariášova domu je předznamenáním velkého zlomu mezi Starým a Novým zákonem, který bude překvapujícím naplněním všech Pisem a Proroků.

Když Bůh od tebe žádá, aby ses vzdal něčeho, co už máš tak zažité, co tak dlouho pokládáš za své a činíš si na to nárok, nemusíš se bát, že tě chce o něco připravit. Nauč se mu plně důvěřovat, protože ti chystá dar, a to ještě mnohem větší, než na jaký jsi schopen pomyslet. Nevá-

hej zanechat něčeho ze svých ustálených zvyků a obyčejů, neboj se vykročit na novou a neobvyklou cestu, jestliže se jedná o to, sloužit Pánu a jeho slávě podle je-

ho nejsvětějších plánů zcela novým a neobvyklým způsobem.

Když se Zachariáš před devíti měsíci dověděl z úst anděla, že Bůh vyslyšel jeho prosby, zdála se mu andělova radostná zvěst přímo neuvěřitelná. Vyžádané znamení ho více než překvapilo, ale bylo pro něho požehnaním. Dlouhé měsíce, kdy byl zbaven řeči, staly se pro něho dobrou příležitostí, aby rozjímal o Božím poselství i o Božích tajemstvích. Z velkého chvalozpěvu, kterým bude o tomto slavném dni děkovat Pánu, budeš moci poznat, jak plodný byl jeho dialog s Duchem Svatým v době, kdy jeho jazyk zůstal svázaný. Važ si mlčení a učíš je stálou součástí svého života. Dává ti totiž příležitost, abys méně naslouchal lidem a více Bohu, abys všechnu pozornost soustředil nikoliv na to, co ty řekneš lidem, ale na to, co Bůh chce říct tobě, a také na to, co ty mu odpovíš.

Zachariáš odpovídá svou poslušností. Vzdává se svého jména a určuje jednoznačně: *Jeho jméno je Jan*. Je to jméno, které nejen odpovídá tomu, co žádal anděl Gabriel, ale které také nejlépe vyjadřuje, že toto dítě je velká Boží milost a Boží dar. Jako budoucí předchůdce a posel Vykupitele přichází na svět zbaven dědičné viny. Duch Svatý svedl ještě před narozením ty, kteří se jednou sejdou u Jordánu, kde i Jan i Duch Svatý vydají svědectví o Božím Synu a Mesiáši.

Uvolnila se jeho ústa a jeho jazyk. Jestliže padla bázeň na všechny sousedy, když byli svědky těchto mimořádných událostí, jaká bázeň má padnout na tebe, kterému je dáno mnohem více než jim nahlédnout do velkých Božích tajemství, a viš dobře, *čím toto dítě bude*. Vydá o Božím

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 49,1-6

Slyšte mě, ostrovy, dejte pozor, národy, které jste v dáli! Hospodin mě povolal od matčina lůna, již v mateřském životě nazval mě jménem. Z mých úst udělal nabroušený meč, ve stínu své ruky mě ukryl. Ukoval mě v zaostřený šíp, ve svém toulci mě schoval. Řekl mi: „Jsi mým služebníkem, Izraelem, proslavím se tebou.“ Já však jsem pravil: „Nadarmo jsem se namáhal, naprázdno, zbytečně jsem strávil svou sílu. Mé právo je však jisté u Hospodina a má mzda u mého Boha.“ Avšak nyní praví Hospodin, který si ze mě vytvořil služebníka již v matčině lůně, abych zas k němu přivedl Jakuba, abych mu shromáždil Izraele. Tak jsem ve cti u Hospodina, (protože) Bůh můj je mou silou. Řekl mi (tedy): „Nestačí, že jsi mým služebníkem, abys obnovil Jakubovy kmeny a zbytky Izraele přivedl nazpět. Proto tě dám národům jako světlo, aby se spása má rozšířila až do končin země.“

2. čtení - Sk 13,22-26

Pavel řekl: „Bůh dal praotcům za krále Davida, o němž vydal pochvalné svědectví: »Nalezl jsem Davida, Jesseova syna. Je to muž podle mého srdce. Ten vyplní všechno, co budu chtít.« Z jeho potomstva Bůh podle zaslíbení vyvedl Izraeli jako spasitele Ježíše. Před jeho příchodem hlásal Jan všemu izraelskému lidu křest obrácení. Když Jan svůj úkol končil, říkal: »Já nejsem ten, za koho mě pokládáte. Ale po mně přijde ten, kterému nejsem hoden zout opánky z nohou.«

Dokončení na str. 9

Synu svědectví nejen svým slovem, ale i svou krví, neboť není většího významání, kterým Bůh odměňuje své nejvěrnější služebníky.

Když tedy víš, co z přítomných ví jen Maria a svatí rodiče, připoj se k chvále Zachariášově a veleb *Pána, který přišel z výsosti, aby nám z milosrdné lásky našeho Boha dal poznání spásy a uvedl naše kroky na cestu pokoje*⁽⁴⁾.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. 1 Sam 2,5; ⁽²⁾ Lk 1,15; ⁽³⁾ Mt 11,11;

⁽⁴⁾ srov. Lk 1,76n.

Blahoslavená Dorota z Montavy

Pro tuto ženu představovaly nejkratší cestu k dokonalosti především dva postoje: naprosté odevzdání se Bohu, aniž by si člověk nechával cokoli pro sebe, a odpor i k tomu nejnepatrnějšímu hříchu. Bez zbytečných oklik a odboček prošla po této nejkratší cestě rovnou do cíle.

Holandští přistěhovalci Vilém a Agáta Schwartzovi přivedli na svět ve Velké Montavě, ležící jižně od křižáckého Malborku, několik potomků. Sedmým v pořadí byla dcera Dorota, narozená 25. ledna 1347. Velmi záhy se z malé dívčinky vyklubal človíček zcela neobyčejný. Řada dětí chodí se svými matkami na poutě a do kostela a jen co začnou vyslovovat první slůvka, rády se modlí. Ovšem už ne tak každé dítě obdrží v šesti letech skrytá stigmata, zjevuje se mu Kristus na kříži a rozhodne se pro život vyplněný pokáním. U „malé Doritky“ tomu tak bylo.

V kontextu těchto skutečností nikoho neudiví, že snila o řeholním hábitu. Sen se jí rozplynul po otcově smrti, kdy se stal hlavou rodiny nejstarší bratr a šestnáctiletá Dorota se na základě jeho rozhodnutí byla nucena provdat za zbrojře Vojtěcha, muže o celých dvacet let staršího. Slovo hlavy rodiny bylo prostě v té době pro všechny ostatní její členy zákonem.

Z materiálního hlediska si mladá paní stěžovat nemohla, zbrojř prosperoval skvěle, ovšem se vztahem k manželce to už bylo značně horší. Vojtěch neměl ani špetku pochopení pro její každodenní účast na mši svatě a časté modlitby. Chápal to jako snižování autority váženého a vysoce postaveného mistra zbrojřského cechu. Rodina, tj. manželka a jejich devět dětí, pro tohoto muže s machistickými sklony nehrála příliš důležitou roli, „leštil“ společenský výstavní štít se svým jménem, a pokud cítil, že mu ho někdo špiní, dal to dotyčnému pořádně pocítit. Dorotě nepomáhalo, že domácnost byla vzorně vedená a že si manželovi tovaryši žili díky ní jak v bavlnce. Výčitky se jí staly denním chlebem a ještě musela snášet pomluvy manželových přátel, jimž nešlo do hlavy, že není nadšena jejich primitivními zábavami a pitkami. Rovněž almužny, které štědře rozdávala z jeho peněz, jak to Vojtěch vnímal, mu zavdávaly příčinu k četným zlostným vý-

stupům. Zamykal svou choť doma, aby nemohla na mši nebo k dominikánkám, které jí obzvláště přirostly k srdci. Stalo se pravidlem, že po manželově nočním návratu z hospody Dorota očekávala pořádné bití; násilnický založený Vojtěch si k němu vždy našel nějaký důvod. Po jednom zmlácení k ní museli přivolat kněze, aby ji zaopatřil, neboť měla skutečně namále. Vojtěcha tehdy ani tak netrápil manželčin kritický stav jako spíše obava o ztrátu dobré pověsti – vždyť co by tomu řekli lidi...

Přes to vše si Dorota nestěžovala, ale zlo snášela s heroickou trpělivostí a odevzdaností. Její vrozená dobrota zvítězila – Vojtěch se pomalu měnil k lepšímu. Začal být na ženu přece jen milejší a začal též přistupovat častěji ke svátostem – ne už formálně jako dříve, ale plně soustředěn. Že si uvědomil své dřívější počinání, však patrně nebylo jediným důvodem této proměny. Tim dalším bylo rodinné neštěstí. V roce 1373 přišli manželé při hrozivé epidemii, jež se přehnalá krajem, o tři děti; v roce 1382 při nové její vlně o dalších pět. Dospělosti se dožila jenom dcera Gertruda a ta později vstoupila do benediktinského kláštera v Chelmu. Manželé absolvovali pouť do německých Cách a švýcarského Einsiedelnu, která na ně zapůsobila natolik, že Vojtěch prodal podnik i dům a vyrazil na další poutě po Evropě.

Poté se nakrátko usadili v Gdaňsku. Těžce nemocná Dorota se posléze už sama vydala na pouť do Říma, kam na znamení pokory vstoupila bosá. Na pokraji úplného vyčerpání zde proležela sedm týdnů ve špitále. Po návratu domů našla už jen manželův hrob. Jako dostatečně zajištěná vdova se plně oddala charitativní činnosti, v níž ji nemohlo nic zastavit. Tedy nic, něco přece jen ano – nula na kontě. Poté, co rozdala úplně vše, odebrala se do Kwidzynu, kde pobývala u chudé vdovy Mulnerové. Zde žila jen z toho, co jí dali dobří lidé.

Právě v té době se Dorotě začalo dostávat stále častějších mystických zjevení, jejichž obsah světovala svému zpozděnému P. Janovi z Kwidzynu (Johann von Marienwerder), svého času děkanovi pražské univerzity. Byl to tento kněz, jenž ji uchránil před odsouzením pro bludařství, z něhož ji pak někteří lidé vinili. Právě on zaznamenal událost, ke které došlo při jedné mši. V zástupu lidí zpozorovala Dorota náhle Krista Ježíše, jenž se přiblížil až k ní, vyjmul jí z hrudi srdce a nahradil srdcem novým, horoucnějším. P. Jan pojímal celou událost jako vyložene fyzický akt výměny. Ať tak či onak, právě od toho okamžiku se Dorotě dostávalo mystických prožitků. Je zajímavé, že se přesně kryly s liturgickým kalendářem. Kromě svých vidění totiž dokázala plynule rozprávět o teologických záležitostech, jež těžko mohla někde vyčíst nebo vyslechnout při obyčejném kázání. To mohla obdržet pouze shůry, a proto vzbuzovala v průměrných jedincích nedůvěru.

Rovněž řada duchovních Dorotu ze svých kazatelen obviňovala z výstřednosti. Bylo jim proti mysli, že má potřebu denně přijímat Ježíše v době, kdy běžné bylo přijímat jej jen výjimečně. (Např. i sv. Ludvík, proslulý svou zbožností, o století dříve poklekal k mřížce presbytáře toliko šestkrát ročně.) Nedosti na tom, Dorota se bránila tím, že to po ní chce sám Spasitel. To už kwidzynští kněží odmítali úplně. Stejně tak i její dar navázat kontakt s dušemi v očistci a komunikovat s nimi. Zcela regulérně jí hrozily církevní tresty. Chránila ji však našťastí autorita učeného otce Jana, jenž později přinesl svědectví o skrytých stigmatěch své svěřenkyne, která jí způsobovala nesmírné bolesti a procházela časem proměnami. Rozuměl Dorotě jako málokdo a byl přesvědčen, že mu byl svěřen poklad.

Z tohoto důvodu možná i nerad jí spolu s místním biskupem povolil stát se rekluzou, tj. nechat se po vzoru jiných žen, které potkala při svých cestách Evropou, zazdit a odloučit se od tohoto světa už zde na zemi. Po slavné mši 2. května 1393 vešla Dorota do cely přiléhající k presbytáři kwidzynského chrámu sv. Jana Křtitele. Zde byla zazděna a veškerá její komunikace se světem se odteď odehrávala skrze tři malá okénka. K tomu prvnímu, vedoucímu do presbytáře, přicházel den-

ně její zpovědník, aby jí posloužil svatými svátostmi. K druhému, umístěnému ve stropě, vztahovala ruce směrem k nebi. Ke třetímu, ústíci na hřbitov, přinášeli potravu a přicházeli k němu lidé všech stavů pro radu a s prosbou o modlitbu, a to včetně těch, kteří ji dříve posílali na hranici. V této cele se jí otevřela až dosud skrytá (byť celou dobu bolestivá) stigmata. V této cele se mohla hodiny a hodiny modlit a pěstovat svou obzvláštní úctu k umučení Páně a Eucharistii.

A v této cele na dalekém severu přecházela v krutých mrazech zimu. Jedinou. Další se už nedožila. Vyčerpána ustavičným umrtvováním a s nemocí v těle ode-

vzdala svou duši Pánu 25. června 1394. Byla pohřbena v kryptě vedle biskupů, ale nedlouho nato byly její ostatky přeneseny do krypty speciálně pro tyto účely zbudované a nad jejím hrobem byl vystavěn oltář. Takové úctě se těšila tato relikva, jež našla své ctitele až v dalekých českých zemích, žena, jejíž život byl jediným táhlým voláním po Bohu a po samotě s ním v tichu a rozjímání. Když Vladislav II. Jagello porazil v roce 1410 slavně křižáky u Grunwaldu, což dokonce Dorothea předpověděla, dlouze se poté modlil u hrobu té, kvůli níž nejenže křižáky držené město nesrovnal se zemí, ale obdařil je čestnými privilegii.

Přestože se pověsti svatosti těšila už za života a přestože papež Bonifác IX. už na začátku 15. století pověřil diecézní biskupy zahájit beatifikační proces, bula potvrzující její kult nese datum až 9. ledna 1976 a pod ním podpis papeže Pavla VI. Vnu na tom nesou různé politické třenice a události, které přerušily všechny dřívější pokusy tuto nevšední ženu blahověřit. A to bylo při prvním pokusu pořízeno svědectví o jejích ctnostech od 257 svědků a u jejího hrobu docházelo k mnoha uzdravením. Jedním ze svědků byl i její zpovědník, jenž doznal: „*Nikdy jsem neviděl člověka, který by tak těžce a usilovně pracoval pro věci časné, jako ona pro věčné.*“

Nevězněte Ducha Svatého... - dokončení katecheze Svatého otce ze str. 2

tvořený lidmi, které známe a s nimiž kráčíme, a nikoli jako abstraktní a vzdálenou strukturu. Církev jsme my, kteří kráčíme, církev jsme my, kteří jsme dnes tady na náměstí. My všichni – toto je církev! Biřmování nás váže k všeobecné církvi, rozptýlené po celém světě, ale zároveň zapojuje biřmovance aktivně do života místní církve, k níž náležejí, v čele s biskupem, který je nástupcem apoštolů.

Právě proto je biskup původním udělovatelem biřmování (srov. *Lumen gentium*, 26), protože je to on, kdo začleňuje biřmovance do církve. Skutečnost, že v latinské církvi tuto svátost řádně uděluje biskup, „ozřejmuje, že jejím účinkem je mnohem těsnější spojení těch, kteří ji přijímají, s církví, s jejími apoštolskými počátky a s jejím posláním vydávat svědectví o Kristu“ (*Katechismus katolické církve*, 1313).

Toto začlenění do církve výstižně zavřuje znamení pokoje, které uzavírá obřad biřmování. Biskup totiž říká každému z biřmovanců: „Pokoj s tebou.“ Odkazuje tak k pozdravu učedníkům onoho velikonočního večera, naplněného Duchem Svatým (srov. Jan 20,19–23). Tato slova osvěćují gesto, které „vyjadřuje církevní společenství s biskupem a se všemi věřícími“ (srov. *Katechismus katolické církve*, 1301). Při biřmování dostáváme Ducha Svatého a pokoj; pokoj, který máme přinášet druhým. Pomysleme nyní každý na své farní společenství. Proběhne obřad biřmování, biskup dá biřmovanci pozdra-

vení pokoje a během mše si ho pak vyměníme navzájem také my všichni. Pozdrav, který znamená harmonii, vzájemnou lásku a pokoj. Co se však stane potom? Vydeme ven a začneme pomlouvat ostatní, „ošukávat“ je. Rozpoutá se tlachání a z tlachání vznikají války. Tak tomu být nesmí! Jestliže jsme obdrželi znamení pokoje v síle Ducha Svatého, máme být muži a ženami pokoje. Neničit jazykem to, co učinil Duch! On má s námi spoustu práce kvůli těmto sklonům k potlachávání... To není dílo Ducha Svatého, není to dílo pro jednotu církve. Tlachání ničí Boží práci. Tak prosím vás, nechme už toho tlachání!

Biřmování obdržíme sice pouze jedenkrát, ale vnitřní dynamika podněcená posvátným pomazáním v čase přetrvává. Nikdy neskončí naše poslání šířit kolem sebe vánek svatého života, inspirovaného úchvatnou prostotou evangelia.

Jak jsme řekli, nikdo nedostává svátost biřmování pouze pro sebe. Je to dar,

kteřý nemá být držen v našem vnitřním skladišti, nýbrž je vždy určen pro všechny, má se podílet na duchovním růstu druhých. Jedině takto, když se otevíráme a vycházíme ze sebe, abychom se setkali s bratřimi, můžeme vskutku růst – nejen si to namlouvat. Když dostáváme dar od Boha, musí být totiž vždy darován, je to dar k dalšímu darování, aby se stal plodným. Nemáme ho zakopávat kvůli sobeckým obavám, jak nás to učí podobství o hřivnách (srov. Mt 25,14–30). Stejně jako zrno, které máme v ruce, nemá být uklizeno do šuplíku, nýbrž zase-to. Celý život musí být zaséván, aby přinesl plody, aby se rozmnožil. Dar Ducha Svatého musíme přinášet do společenství. Chtěl bych tedy povzbudit biřmovance, aby „nevěznili“ Ducha Svatého, nekladli odpor větru, který vane, aby je přivedl na cestu svobody, aby nedusili horoucí Oheň lásky, jež přináší, aby straval život pro Boha a pro bratry. Kéž Duch Svatý udělí nám všem apoštolskou odvalu předávat skutky i slovy evangelium těm, které potkáváme na své cestě. Skutky i slovy, avšak dobrými slovy, která pomáhají k růstu. Nikoli slovy tlachavými, jež ničí. Když tedy vycházíte z kostela, myslete prosím na to, že pokoj, kterého se vám dostalo, je určen pro druhé, nikoli k tomu, aby byl ničen prázdnými řečmi. Nezapomínejte na to! Děkuji.

*Přeložila Johana Bronková,
Česká sekce Rádía Vatikán*

Svatý stolec: „Bezpečný potrat“ není opatřením reprodukčního zdraví

„Svatý stolec důrazně odmítá jakékoli úsilí Spojených národů nebo jejich zvláštních agentur, směřující k podpoře národních zákonů, které dovolují zabíjet život nenarozených dětí.“ Jednoznačný postoj Vatikánu takto představil na nedávném zasedání Světové zdravotnické organizace v Ženevě stálý pozorovatel Svatého stolce, arcibiskup Ivan Jurkovič. Tato agentura OSN věnovala své 71. shromáždění zkoumání nové globální strategie v oblasti zdraví žen, dětí a dospívajících.

Přestože Vatikán sdílí celou řadu základních cílů Světové zdravotnické organizace, zejména podporu všeobecné zdravotní služby, boj proti násilí na ženách a dětech či reformu programů ve prospěch dětí rozšiřovanou až do 18 let věku, arcibiskup Jurkovič vyjádřil obavy nad začleněním tzv. „bezpečného potratu“ do nových strategických globálních směrnic v rámci patnáctiletého plánu 2016–2030. „Svatý stolec nepovažuje potrat a s ním spojené služby za opatření na podporu reprodukčního zdraví,“ zdůraznil vatikánský diplomat.

Reprezentant Svatého stolce v Ženevě vyjádřil rovněž obavy nad programem OSN, který má vytvořit úplnou databázi informací o národních politikách a zákonech v otázce potratů a zdravotních norem a zároveň vypracovat směrnice s cílem „zaručit větší transparentnost“ a zvýšit „zodpovědnost jednotlivých států v oblasti ochrany zdraví a práv žen a dívek“. Církev je proti jakémoliv legalizaci potratu, zdůraznil arcibiskup Jurkovič. Poukázal také na „rozporuplnost konceptu, který považuje tzv. »bezpečný potrat« za prostředek k ochraně lidských práv žen a dětí, když ve skutečnosti upírá nenarozeným právo zcela zásadní, totiž právo na život“. Jak zdůrazňuje papež František, právo na život je „posvátné a nezcižitelné“ a „není podřízeno žádné další podmínce“, uzavřel arcibiskup Jurkovič.

Zdroj:

<https://www.vaticannews.va/cs.html>

Oba se sklonili, oba to věděli

Meditace ke slavnosti sv. Petra a Pavla (29. června)

Petr – původním jménem Šimon – se narodil v Palestině, v městečku Betsaida na severním břehu Genezaretského jezera. V dospělosti žil ve městě Kafarnau. Byl bratrem apoštola Ondřeje. Když ho Ježíš povolal za apoštola, změnil mu jméno na *Petr*, tj. *Skála* – na které založil svoji církev – a dal Petrovi klíče od nebeského království. Petr hlásal evangelium nejprve v Palestině, potom v Antiochii, v Korintu a nakonec v Římě, kde byl také ukřižován hlavou dolů v roce 67 (anebo už v roce 64).

Pavel se narodil okolo roku 10 v Tarsu, který byl důležitým kulturním a obchodním střediskem v Malé Asii. Původně se jmenoval Šavel. Studoval v Jeruzalémě a stal se zde velkým pronásledovatelem křesťanů. Na cestě do Damašku okolo roku 33–35 se mu zjevil Ježíš Kristus. Pavel se stal křesťanem a velkým misionářem mezi pohany. Působil na Kypru, v Malé Asii, v Makedonii, v Řecku i v Římě. V Římě byl sťat roku 67 za císaře Nerona. Pochován je v nádherné římské bazilice sv. Pavla za hradbami, postavené ve 4. století.

* * *

Psal se 29. červen roku 67. Po devítiměsíční vazbě z Mamertinského žaláře vyvedli v okovech prvního papeže katolické církve, svatého Petra, aby byl popraven – podle rozsudku ukřižováním! Když došlo k činu, papež si klekl a vyslovil poslední přání:

„Ne tak, jak byl ukřižován můj Pán! Ne tak, ale hlavou dolů. Já nejsem hoden zemřít jako On.“

V ten den popravili i malého člověka, vzezřením jako „nic“, rovněž v okovech. Tento člověk jako „nic“, kterého však znal celý tehdejší svět, se jmenoval Pavel z Tarsu, „vyvolená nádoba Boží“, největší misionář světa. On, jako římský občan, byl odsouzen na smrt stětím.

Petr i Pavel sklonili stejně v majestátu smrti své hlavy až k zemi.

Mistře Ježíši! Nechci popisovat život těchto apoštolských knížat. Zná je snad každý. Dovol, ať dnes nazírám já a ať nazírají se mnou všichni na jednu jedinou pravdu.

Petr i Pavel věděli, proč sklonili hlavy. Udělali to pro jedinou pravdu, která byla současně jejich životním ideálem, jejich životní láskou!

Petr ti to svého času řekl takto: „Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha! ... Ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života!“

Svatý Augustin vysvětluje tato slova: „Petr to měl zjeveno a vnuknuto od Otce, ale přece tě, dobrý Mistře, dojala tak, že na základě těchto slov jsi ho přejmenoval na „Skálu“, čili Petra, neboť předtím se

jmenoval Šimon. Tehdy jsi na něho uvalil tíži, která se bude rozpinat do konce věků.“

Sladký plod! Blahoslavená tíha! Blahoslavené království, které se bude nazývat církev! Církev na Skále – Petrovi, proti které se bude útočit, ale nikdy ji nedobudou, protože kdo do ní udeří, toho pohladí, obejmě; neboť tato Skála je Petrovo vyznání, Petrova Láska!

Petrův Mistr, Ježíši! On bude její neviditelnou Hlavou, Petr viditelnou, ale vždy budou jedno: Ježíš a církev, církev a Ježíš, anebo Petr a Ježíši!

Šimon Petr to vytušil, když byl ještě slabý a hříšný, když později tuto „Skálu – Ježíše“ hanebně zradil a zapřel, že Ho nezná. Tenkrát to udělal tak, jak by to udělal kdokoliv z nás za stejných okolností.

Když byl však Petr proměněn Pánovým pohledem a pomazán letničním ohněm, když Mistr Ježíš vstal po tragické smrti, když mu Petr trojnásobně vyznal, jak ho miluje, od toho okamžiku Petr už nezklamal.

Od té doby Petr žil pro jednu jedinou pravdu: Ježíš Kristus, Syn živého Boha!

Celé čtvrtstoletí se stará o „Skálu – církev“. Nechává se pro ni vyšlehat, žalářovat, putuje pro ni z Jeruzaléma do Samařska, sedm let ji bude spravovat v Antiochii, až se nakonec odhodlá vstoupit do Babylo-nu, jak pojmenuje pohanský Řím. Odtud jako hlavní kapitán spravuje všechna moře, vysílá rybáře – misionáře do celého světa. Jen z Říma vyšle kromě biskupů i 40 kněží. Itálie, Gálie, Germánie, Asie, ostrovy

Charta práv nevléčitelně nemocného dítěte

Měsíc po smrti Alfieho Evanse představila vatikánská pediatriká nemocnice *Chartu práv nevléčitelně nemocného dítěte*. Prostřednictvím Evropského parlamentu ji chce rozšířit do celé EU.

Jsou děti, které bohužel není možné vyléčit, avšak nejsou děti, kterým by bylo možné odmítnout péči – to je hlavní teze Charty, vypracované vatikánskou pediatrikou klinikou Bambino Gesù.

Ke vzniku Charty přispěl dramatický příběh nedávno zemřelého Alfieho Evanse a před necelým rokem Charlieho Garda. Hlavním cílem Charty je uzavřít příměří mezi lékaři a rodinou nemocného. Charta poukazuje na nutnost angažovanosti příbuzných na léčbě, přiznává jim možnost výběru lékařských institucí, změny léčby, využívání experimentální terapie a samozřejmě paliativní léčby. Obrací pozornost také na potřebu duchovní a psychologické péče.

Podle předsedy Papežské akademie pro život, arcibiskupa Vincenza Paglii, je *Charta práv nevléčitelně nemocného dítěte* obzvláště aktuální v naší době, kdy se šíří kultura odmítnutí:

„Myslím, že tyto iniciativy jsou dnes obzvláště důležité, protože ve dvou při-

padech, Charliho a Alfieho, se současná společnost ocitla v kritickém bodě. Proto je důležité obnovit terapeutické příměří, abychom doprovázeli a nikdy neopouštěli nevléčitelně nemocné. Potřebujeme postoj vystupující proti kultuře odmítnutí a pamatovat na to, co říká papež František: Chceme-li, aby náš svět byl lidský, musíme vyjít od periferie a odmítnutých.“

Prezentace *Charty nevléčitelně nemocného dítěte* se účastnil biskup Francesco Cavina, který se osobně angažoval v případě Alfieho Evanse a zorganizoval návštěvu jeho otce ve Vatikánu: „Tento případ přitáhl pozornost mnoha lidí, včetně nevěřících, kteří pochopili, že tu jde o něco velice důležitého, o člověka. Když se mne Svatý otec zeptal, proč jsem se v téhle věci angažoval, odpověděl jsem: »Pomyslel jsem také na vlastní život, protože dnes je to dítě a zítra to může být každý z nás, a společnost anebo ti, kdo v jejím jménu vykonávají vládu, mohou uzavřít, že náš, můj život nemá již hodnotu a žádný význam.« Chtěl bych dodat, že tato věc se setkala s velkou odezvou. Když chodím po ulici, zastavuje mne mnoho neznámých matek, které děkují za to, co jsme udělali, za in-

tervenci Svatého otce, protože jako matky rozumějí, co je to láska k dítěti.“

Podle Marielly Enoc, ředitelky nemocnice Bambino Gesù, byla formulace *Charty nevléčitelně nemocného dítěte* nutná. Poukazují na to nejen případy Charliho a Alfieho, ale především rychlý rozvoj medicíny v posledních letech. Každá země, a dokonce každá nemocnice má k této věci jiný přístup. Lze to vidět například v situaci, kdy se rozhoduje o reanimaci či smrti předčasně narozených dětí: „Prostřednictvím Evropského parlamentu chceme tuto Chartu rozšířit ve všech členských zemích Evropské unie. Nechceme být v této věci referenčním bodem, nýbrž zdrojem popularizace. Chceme, aby jiné pediatriké nemocnice, sdružení rodičů a nemocných v Evropě a na celém světě vzaly tento dokument v úvahu. Musíme navázat spolupráci. Chtěla jsem tak učinit s nemocnicí, v níž se léčil Alfie, ale zamítli to. Doufám, že se to podaří s jinými pracovišti. Nemocnice Bambino Gesù patří do všech evropských sítí, proto by neměl být problém s navázáním spolupráce také v oblasti reflexe nad terapií.“

Podle <https://www.vaticannews.va/cs.html>

a ostrůvky... všude musí poznat evangelium Ježíše Krista – Krista jako Syna Božího!

Nazírám, že Petr, tvůj Petr, Ježíši, je vášnivě zamilován do Tebe. Vidí jen dvě možnosti. Buď bude pro Tebe pracovat, anebo pro Tebe umírat. Ale svědčit musí!

A když umírat, tak umírat v pokoře, nesprávné sebevědomí už dávno odhodil za zradou, chce umřít, avšak jen tak, že vycedí také veškerou krev. Bere to jako milost, dar – a za dar je třeba být vděčný. Proto ona žádost umřít hlavou dolů.

Svatý Petře, papeži! Nazírám s tebou, milující Petře, protože souhlasím s tvým Mistrem, že tělo a krev ti to nezjevily, ale pouze Otec, který je v nebesích.

Na popraviště jde i člověk vzezřením jako „nic“, Pavel z Tarsu. Ten Pavel, kterého se zmocnil Kristus, když ještě jako pronásledovatel Šavel byl na damašské cestě. Nyní se vzdává k silnému výkřiku duše: „Vím, komu jsem uvěřil!“

Vím! A proto „pokládám vše za újmu, protože poznání Krista Ježíše, mého Pána, je nade vše“ (Flp 3,8).

A Římanům se rozezpívá jako vášnivě milující Toho, který se ho dříve zmocnil: „Kdo nás odloučí od Kristovy lásky? Soužení, úzkost, pronásledování, hlad, nahota, nebezpečí, meč? ... Ani andělé, ani knížata, ani přítomnost, ani budoucnost, ani mocnost, ani výšina, ani hlubina, ani žádné jiné stvoření nás nedokáže

Svatí apoštolové Petr a Pavel

odloučit od Boží lásky projevové v Kristu Ježíši, našem Pánu.“ (Řím 8,35–39)

Pro Pavla neexistuje nic, co by ho mohlo odloučit od Ježíše, Syna Božího, protože, jak to vyhlásí zase Galaťanům: „Jsem ukřižován s Kristem; a nežiji už já, ale žiji ve mně Kristus.“ (Gal 2,19–20)

Mistře Ježíši! Nyní je mi už jasné, proč tato apoštolská knížata dokázala v pokoře sklonit hlavu. Oba věděli, komu uvěřili!

Blahoslavení, že ti uvěřili! – volám jako matka Alžběta ke tvé panenské Matce při její návštěvě. Ona ti jako první uvěřila, proto jsi jí učinil i velké věci.

Mistře Ježíši, zmocni se i mne! Disponuj se mnou... Nechci odejít z nazírání, dokud to neuděláš.

Mistře Ježíši! Věřím, že ty jsi Kristus, Syn živého Boha! Dovol mi o tom svědčit životem i smrtí. Amen.

Zdroj: LIPTOVSKÁ M., *Celý rok so svätými, I. diel. Spoločnosť Božieho Slova, Nitra 1992. Str. 478–481.*

Přeložil -dd- (Redakčně upraveno)

Vítej, věrný služebníku, opět mezi svými (5)

Na památku návratu ostatků dobrého arcipastýře Josefa Berana do vlasti

Mezi dvěma důležitými akty – papežským jmenováním do úřadu pražského arcibiskupa a samotným biskupským svěcením – Msgre Josef Beran 4. prosince 1946 složil v souladu s modem vivendi přísahu věrnosti Československé republice do rukou předsedy vlády Klementa Gottwalda. Byl to slib státu, který stále respektoval svobodu církve. Šlo o vstřícné gesto hierarchie vůči světské moci, projevené v naději na žádoucí spolupráci církve a státu. V normálním politickém systému má církev své pevné místo jako ochránce Božích práv a obhájce mravnosti a spravedlnosti. Zdravý státní organismus s církví spolupracuje pro časné i věčné blaho svých občanů. Nevídá v církvi konkurenta, nežárlí na ni, nýbrž vychází jí vstříc. Spolupráce prospívá oběma subjektům.

V samém závěru roku 1946 vydal arcibiskup Josef Beran list řeholnímu a světskému duchovenstvu, v němž vyhlásil následující rok 1947 rokem svatovojtěšským. Arcidiecéze si připomínala 950 let od mučednické smrti svého druhého biskupa. Součástí jubilea byly významné duchovní i národní slavnosti. Republikou putovala lebka sv. Vojtěcha, s kterou arcibiskup Josef Beran žehnal věřícímu lidu a vlasti. Náboženské poutě se stávaly obecně také manifestacemi za národní jednotu a státní samostatnost.

Před novým arcibiskupem stálo mnoho úkolů. Společensky velice angažovaný český primas musel obnovit arcidiecézi nejen po duchovní stránce, ale svoji pozornost také nutně zaměřil na zlepšení jejího ekonomického stavu. Zásadní bylo dohlédnout na hospodaření arcibiskupských statků. Ve správě arcidiecéze projevil moudrého ducha kontinuity. Zasloužil a zkušené pracovníky svého úřadu ponechal ve funkcích. Novému primasovi sloužil bývalý sekretář arcibiskupa Karla Kašpara Msgre Jan Boukal v téže funkci. Prvořadou byla Beranovi služba církvi a věřícímu lidu – vizitoval vikariáty, udílel svátosti bířmování, žehnal základní kameny chrámů i škol. Zajímal se o spolkový život – některé spol-

ky sám zakládal. Lidé jej mohli spatřit na náboženských slavnostech po celé vlasti, stejně jako na divadelních premiérách či na fotbalovém stadionu. Tehdejší tisk sledoval se zájmem jeho výroky a činy. Svou bezprostředností výrazně překračoval klasický obraz církevního hodnostáře. Nešlo však o žádný exhibicionismus před tváří tohoto světa, neboť primas při veškeré své angažovanosti zůstával v první řadě knězem katolické církve, hlásajícím důsledně církevní nauku, dbajícím svědomitě o posvátnou liturgii i řádnou pastorační svěřeného lidu.

Během svých cest nevynechával ani Slovensko, kde hledal cesty ke sbratření se slovenskými katolíky. Od roku 1918 se prohlubovaly názorové rozdíly mezi českými a slovenskými katolíky, zejména v politické rovině. Vztahy se komplikovaly kvůli odlišnému pohledu na existenci a charakter první Československé republiky a sporu o autonomii Slovenské krajiny. Na vzájemnost obou národů mělo negativní dopad odsouzení bývalého prezidenta Slovenské republiky Josefa Tisa k trestu smrti v dubnu 1947. V Tisův prospěch intervenovali na Slovensku tamní katoličtí biskupové i představitelé evangeliků. Josef Beran si byl vědom, že

Msgr. Josef Beran s lebkou sv. Vojtěcha

vykonání rozsudku by znamenalo zvýšení napětí a nevráživosti Slováků vůči Čechům. Primas proto každého ministra československé vlády oslovil s prosbou, aby prezidentovi Edvardu Benešovi doporučili udělení milosti. Komunisté trvali na Tisově popravě a zorganizovali kampaň za vykonání rozsudku. Prezident Beneš z politických příčin milost neudělil. Katolíci obou národů se rozcházeli právě také v názorech na prezidenta Beneše. Zatímco Slováci k němu mnohdy chovali negativní vztah, Josef Beran v něm viděl záruku svobodného vývoje v poválečné republice. Doufal, že právě Edvard Beneš svou autoritou zachrání československou demokracii a zabrání komunistické mocenské hegemonii.

Novou republiku bylo třeba hájit a zajistit přežití obtížně se obnovující a vratké demokracie. Obavy o osud Československa měl i Svatý stolec. Při své oficiální návštěvě Říma 8. února 1947 Josef Beran ubezpečoval papeže Pia XII. o správné politice československé vlády, která respektuje svobodu církve, přičemž za garanta této svobody označil právě prezidenta Edvarda Beneše. Vatikán zneklidňovalo sblížování Československa se Sovětským svazem, stejně jako již probíhající sociální a hospodářské reformy. Papežský Řím oprávněně varoval před jednostrannou východní orientací ČSR. Rovněž angažovanost Československé strany lidové v Národní frontě s ostatními, zejména socialistickými stranami shledával pochybnou.

Josef Beran se u papeže evidentně snažil co nejvíce hájit renomé Československé republiky. Ani vítězství komunistů ve volbách do Ústavodárného Národního shromáždění ČSR v květnu 1946 nezbavilo církev svobody. Katolická akce a další spolky fungovaly jako předtím. Vycházel náboženský tisk. Obavy Říma o budoucnost obnoveného státu však nebyly liché. Komunisté, jejich lidé v ostatních politických stranách a organizacích usilovali o mocenský monopol a ukrajovali postupně z práv a svobod kdysi samozřejmých. Nutno přiznat, že společenské klima bylo vývoji doleva z velké části při-

znivě nakloněno. O argument navíc pro komunisty a socialisty. Posun se názorově ukazoval na školské reformy, zavádějící státní monopol ve vzdělávání, nebo na konfiskacích církevního majetku, snahách vyhlášovat pracovní neděle či uměle sjednocovat tělovýchovu. Biskupové nemlčeli a proti této politice protestovali. Státně centralizačním krokům bylo možné se ještě bránit – např. právní či politickou cestou, leč byla to již Benešova třetí republika, která učinila osudový krok k socialistickému kolektivistickému státu.

Jak je z výše uvedeného příkladu patrné, Msgr. Josef Beran nepouštěl ze zřetel veřejný politický život. Ač byl sám do roku 1948 lidovec, důsledně trval na oddělení Československé strany lidové jako politické základny československých katolíků od katolické církve, jež je institucí spásy. Samozřejmě podporoval snahy katolíků sdružených v ČSL, ale odmítal aktivity některých jejích straníků, kteří si osobovali právo vystupovat jménem církve. Zde hovořila biskupská autorita, jasně hájila nezávislost církve na politické straně a jakékoliv společnosti založené lidmi. V otázce komunismu se pohyboval v jasných mezích církevní nauky. S vděčností uznal sovětské oběti přinesené pro československou samostatnost. S mnoha komunisty jej pojilo osobní přátelství z válečných dob v koncentráku. Avšak komunismus jako programově protináboženskou doktrínu nikdy nemohl akceptovat. Proto jakoukoliv možnost spolupráce s KSČ odmítal pro nesluči-

V Libici nad Cidlinou 24. 4. 1947 – uctění lebky sv. Vojtěcha

telnost komunistické ideologie s učením církve Kristovy.

Jako český primas nemohl ignorovat žádné bezpráví. Ačkoliv zakusil z německé strany nejhrubší násilí, pozvedával hlas na obranu sudetských Němců, kterým se při odsunu z ČSR dělo nezřídka bezpráví. Byli týráni, okrádáni, šikanováni v rámci národní odplaty. Beran a další biskupové obdobně hájili práva Maďarů, které vláda ve snaze oslabit jejich etnickou převahu především na jižním Slovensku přesídlovala do různých částí Moravy a Čech.

Mezi nejzarytější nacisty a odpůrci československé státnosti patřili u nás před rokem 1945 často právě sudetští Němci.

Msgr. Josef Beran neoplácel Němcům stejnou mincí. Po předchozích zkušenostech byl však i on skeptický k dalšímu soužití obou národů v jednom státě. Avšak apeloval na slušnost a lidskost při odsunu. Utrpení museli snášet viníci i neviní. Německým katolickým kněžím bylo umožněno působit ve sběrných táborech. Také sudetoněmečtí katolíci patřili do arcidiecéze Josefa Berana. A on jako český primas byl pastýřem veškerého věřícího lidu v zemi. Protože tyto občané byli svěřeni i jeho duchovní péči, zajímal se o jejich životní podmínky a navštěvoval místa jejich pobytu před odsunem. V září 1948 udílel svátost biřmování Němcům ve sběrném táboře v Lešanech. Německý kněz česky uvedl, že Němci jsou vděční za podporu a odpuštění, které jim Češi projevují. Uznal chyby Němců vůči českému obyvatelstvu a upozornil, že ne všichni Němci jsou hodni odpuštění. Msgr. Josef Beran odvětil na oplátku německy, že odpuštíme všem, jak kázal Pán Ježíš. Zdůraznil, že ten, kdo neumí odpouštět, není hoden nazývat se katolíkem. Beranův zájem o vysídlované Němce komunisté sledovali s nelibostí. Necháпали univerzálnost jeho úřadu. V šovinistickém duchu jej tyto jinak programově internacionalisté kvůli pastýřské službě německým věřícím později označí za zrádce českých národních zájmů.

(Pokračování)

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

Bratři, kteří pocházíte z Abrahámovy rodu, i vy, kdo se bojíte Boha! Nám bylo posláno slovo o té spáse.“

Evangelium - Lk 1,57-66.80

Alžbětě se naplnil čas a přišla její hodina: narodil se jí syn. Když její sousedé a příbuzní uslyšeli, že jí Pán prokázal velikou milost, radovali se s ní. Osmého dne přišli obřezat dítě a chtěli mu dát po jeho otci jméno Zachariáš. Jeho matka na to řekla: „Ne, ale bude se jmenovat Jan!“ Namítli jí: „Tak se nikdo z tvého příbuzenstva nejmenu-

je.“ Posunky naznačovali jeho otci, jaké by mu chtěl dát jméno. On si vyžádal tabulku a napsal: „Jeho jméno je Jan.“ Všichni se tomu podivili. Ihned se mu uvolnila ústa i jazyk a on mluvil a chválil Boha. Všech jejich sousedů se zmocnila bázeň a po celém judském pohoří se mluvilo o všech těch událostech. Všichni, kdo to uslyšeli, uvažovali o tom v srdci a ptali se: „Co asi z toho dítěte bude? Vždyť ruka Páně byla s ním!“ Chlapec rostl a jeho duch sílil. Žil na poušti až do dne, kdy vystoupil před izraelským národem.

Apoštol pokoje

V Jižní Koreji 14. října 2017 zemřel 95letý německý misionář P. Anton Trauner, apoštol pokoje našich dnů. Téměř 60 let se ve východní Asii neúnavně zasažoval za potřeby lidí a za šíření poselství Fatimy. Tento hluboce mariánský kněz toužil, možná více než samotní Korejci, po opětovném sjednocení korejského národa rozděleného komunismem. Ve vlastní zemi je téměř neznámý, avšak katolíci v Jižní Koreji, ba i za jejími hranicemi si P. Antona hluboce vážili a milovali ho jako světce.

Pro P. Traunera muselo být na sklonku jeho života velkou útechou, že své duchovní syny, které poslal na studia do Říma, aby mohli pokračovat v jeho misii, mohl ještě vidět, a to jednoho jako kněze, druhého jako jáhna. Pro P. Sanghee M., jakož i pro nově vysvěceného P. Damiana M. byl P. Anton Trauner od začátku vzorem mariánského kněze: „Když jsme měli problémy, stačilo jít za ním a vidět, jak všechno očekával od Panny Marie. »Svatá Matka Maria«, jak Ji oslovujeme v Koreji, byla pro něho vším. Způsob, jakým se vyjadřoval, byl velice jednoduchý, ale z toho, co říkal z přesvědčení svého srdce, bylo cítit zvláštní sílu milosti.“ Také mnozí jiní to dosvědčili. Korejci v přístavním městě Busan ho nazývali „svatý muž s modrýma očima“.

O duševnělému a všestranně nadanému sportovci by v mládí ani jen na mysl nepřišlo stát se knězem, a už vůbec ne v Koreji. Anton, který se narodil v roce 1922 v Německu ve švábském Wertingene, miloval hory a svobodu; víra pro něho mnoho neznamovala. Hluboce věřící však byla jeho matka Karolína, která si velmi přála, aby se její jediný syn stal knězem. P. Anton byl později přesvědčen: „Moje matka se modlila a moje kněžské povolání vybojovala.“ Na gymnázium, kde Anton studoval, přišli v roce 1940 noví studenti, jelikož národní socialisté zavřeli školu misijních benediktinů v St. Ottilien. Jeden z těchto chlapců přivedl Antona blíže k víře a on pod jeho vlivem začal číst knihy o Ježíši. „Úplně to změnilo můj život. Po ukončení školy jsem si byl jist, že se chci stát knězem.“ Později však musel Anton Trauner jako mladý radiotelegrafista zažít hrůzy vojenského tažení v Rusku. V roce 1945 se dostal do ruského zajetí a téměř čtyři roky přežil na nucených pracích v Jugoslávii. Právě tam od jednoho spoluvězně poprvé uslyšel o mariánských zjeveních ve Fatimě. „Co mě hluboce dojal, bylo poselství, že Rusko se obrátí.“ Po návratu do vlasti vstoupil Anton do augsburškého kněžského semináře, kde se zjevením ve Fatimě zabýval hlouběji. Kromě toho mu jeden přítel daroval traktát *O pravé mariánské úctě* od sv. Ludvíka M. Grigniona z Montfortu a doporučil mu, aby se zcela zasvětil Panně Marii. Právě skrze tuto knížku Anton objevil „svoji“ mariánskou cestu.

Během studentské seminární poutě do Říma v roce 1951 navštívil Anton Trauner také Assisi. Tehdy 28letý Anton, zasažen milostí onoho místa, úpěnlivě prosil sv. Františka: „I já se chci stát apoštolem pokoje!“ Druhý den však zažil něco, co ovlivnilo další léta jeho života. Ve vla-

ku cestou do Říma potkal jistou studentku a zamilovali se! Jeho přítel mu poradil: „Úplně se svěř Panně Marii a uče se od Ní, když chceš ve svém životě dosáhnout něčeho skutečně velkého.“ Anton nezvládl těžký vnitřní boj odloučit se od děvčete, a tak se psychicky zhroutil. Musel být hospitalizován. Avšak právě během třítydenního pobytu na klinice zažil zvláštní uzdravení: „Do té doby jsem byl do jisté míry otrokem lidského obdivu,“ přiznal se bývalý sportovec. Ale až nyní, když byl úplně na dně, dokázal překonat tuto nekněžskou slabost. Měl podlomené zdraví, a proto ho představení už nechtěli připustit ke kněžskému svěcení. A tak

P. Anton Trauner

působil Anton Trauner čtyři roky ve své vlasti jako učitel a katecheta. Až později jako misionář zpětně pochopil, že tento „obchvat“ byl nutný, „jinak bych se nikdy nedostal do Koreje“. P. Sieberz, německý misionář, navštívil v roce 1956 farnost, v níž žil Anton Trauner. P. Sieberz patřil mezi ty, kdo přežili zrušení benediktinského opatství Tokwon v Severní Koreji. Vnímал Antonovu těžkou situaci a řekl mu: „Přijed' do Koreje, tam potřebujeme kněze.“ P. Sieberz zařídil všechno tak, že Anton Trauner jako 35letý byl 27. dub-

na 1958 v Ingolstadtu vysvěcen na kněze německým misijním biskupem z Číny.

Krátce nato novokněz Anton nastoupil v Brémách na japonskou nákladní loď a po šestitýdenní plavbě dorazil v červenci 1958 do přístavu Busan na jižním pobřeží Korejského poloostrova. Na přední část loď P. Trauner nenápadně připevnil Zázračnou medailku, aby tím vyjádřil: To Panna Maria mě přivedla do Koreje!

P. Anton patřil mezi první německé misionáře, kteří přišli po korejské válce (1950–1953) do Jižní Koreje. Našel zde chudou zemi, kde z dnešního vyspělého hospodářství nebylo ještě nic vidět a město Busan bylo plné utečenců z komunistické Severní Koreje. O zemi a jazyku nevěděl vůbec nic, prvním korejským větám ho naučil jeden student. Jídlo bylo rovněž více než neobvyklé. Dokonce onemocněl tyfem. Takže začátky byly pro P. Traunera skutečně těžké, ačkoliv právě on později vždy říkal, že už dokonce přemýšlí a cítí se jako Korejec.

Církevní obec, která ho přivítala, byla malá a slabá, ale měla pevnou víru a by-

O slavnosti Zvěstování Páně v roce 1986 založil P. Trauner, i když se značnými těžkostmi, vlastní Společenství sester Neposkvrněného Srdce Panny Marie. Toto společenství se mu v jeho fatimském apoštolátu stalo nenahraditelnou oporou, a to především prostřednictvím modlitby.

la dynamická; věřící byli lidmi modlitby! Právě u přístavu Busan mu už o rok později byla svěřena první farnost mezi severokorejskými utečenci, ze kterých jen velmi málo bylo pokřtěných. Těch několik katolíků se však i za cenu velkých obětí rozhodlo postavit farní kostel: „Mnozí z mých věřících tehdy prodali své cennosti, aby mohli financovat stavbu kostela.“

P. Trauner již od začátku se zápalom pomáhal, kde se jen dalo. Nepřetržitě organizoval humanitární pomoc z Ameriky a z Německa, navštěvoval chudé, věřící i nevěřící, nemocné převážel do nemocnice a mladým lidem, kteří byli bez peněz, platil školné. Zvěst o tom se velice rychle rozšířila a už brzy si ho Korejci vážili jako svého „otce chudých“.

P. Trauner v roce 1962 s prozíravostí a velkou důvěrou založil pro vojenské sirotky dětský domov, jenž se později po celé zemi stal známým jako *Dům lásky*. Když mu v roce 1965 německý majitel továrny poslal deset šicích strojů, P. Trauner v tom viděl znamení založit Han-dok, učňovskou školu pro děvčata. V roce 1976 přibyla německo-korejská škola a už za rok i budova porodnice v Busanu, kde byly téměř zdarma ošetřovány převážně chudé ženy a kde přišlo na svět již více než 20 000 dětí!

P. Anton Trauner si byl vždy vědom toho, že všechno, čeho dosáhl, bylo Božím dílem. Na otázku, co nejvíce ovlivnilo jeho působení, jednoduše a upřímně odpověděl: „Spojení s Pannou Marií, to, že jsem jejím synem a jí se dávám k dispozici, důvěřuji jejímu vedení a všechno, co přichází, přenechávám jí.“

Dne 15. srpna 1964 založil P. Trauner Světový apoštolát Fatimy v Koreji. Pocho-

vil totiž, že Fatima je klíčem k opětovnému sjednocení Severní a Jižní Koreje. A to byl největší úmysl jeho srdce! Prosbu Panny Marie ve Fatimě o modlitbu za obrácení Ruska rozšířil o Severní Koreu. Jako Němec neúnavně připomínal Korejcům zážrak pádu Berlínské zdi a znovusjednocení Německa, protože v srdcích Korejců, kterým hrozilo, že budou zatížena blahobytem, bylo nutné živit naději ve znovusjednocení jejich země prostřednictvím modlitby. P. Trauner rád říkal: „Modlitba je naše jediná zbraň. Věřím, že skrze modlitbu dosáhneme sjednocení Koreje bez krveprolévání. Vždyť je to Boží vůle, aby se korejský národ, nyní rozdělený, znovu sjednotil.“

V pohledu na Severní Koreu byl P. Trauner přesvědčen: „Tato země potřebuje matku, aby našla cestu k Bohu. Maria je Matkou celého světa. Když Ji při-

jmeme a necháme se Jí vést, povede nás po cestě pokoje – ale skrze kříž!“

A tak P. Trauner počínaje rokem 1974 začal vždy 13. května shromažďovat tisíce věřících u města Imjingak na tzv. fatimskou mši svatou a veřejnou modlitbu za lidi v Severní Koreji. Po dobu 40 let svolával tento neúnavný apoštol Fatimy své jihokorejské věřící na tato modlitební setkání pod širým nebem, až 7. května 2015 mohl zažít téměř zázračné vyslyšení modliteb: vysvěcení *Fatimského kostela pokoje* u Imjingaku v demilitarizovaném pásmu (pás země dlouhý 248 km a široký 4 km), jen kousek od hranice se Severní Koreou. Dostat povolení ke stavbě kostela uprostřed vnitrozemní pohraniční oblasti bylo enormně těžké. Teprve dopis adresovaný ministru obrany přinesl konečně vytoužený souhlas. „Jednoduše jsem neměl jiný sen než tento: aby Panna Maria proměnila tuto komunistickou zemi na Boží lid!“

P. Anton Trauner zemřel 14. října 2017 v městě Busan, právě v den svých 95. narozenin. Tehdy ve Fatimě, jež leží 14 000 km západně od Koreje, byl ještě 13. říjen, přesně 100. výročí posledního zjevení Královny růžence, které P. Trauner zasvětil jako apoštol Fatimy celé své kněžské působení. Pohřební mši svatou v katedrále v městě Busan celebroidl diecézní biskup, přítomni byli další dva biskupové, více než 200 kněží a 4000 věřících.

*Z Vítězstvo Srdca 120/2018
přeložil -dd-*

Arcibiskup Becciu jmenován prefektem Kongregace pro svatořečení

Arcibiskup Giovanni Angelo Becciu bude novým prefektem Kongregace pro svatořečení. Podle rozhodnutí papeže Františka dosavadní substitut státního sekretariátu setrvá ve stávajícím úřadu do 29. června, tedy do dne, kdy přijme kardinálský biret. Nového úřadu se ujme od září letošního roku. Svätý otec jej zároveň potvrdil v roli svého zvláštního delegáta pro Suverénní řád maltézkých rytířů.

Arcibiskup Becciu se narodil v roce 1948 na Sardinii. Kněžské svěcení přijal v roce 1972. Po studii kanonického

práva vstoupil v roce 1984 do diplomatických služeb Svatého stolce. V roce 2001 jej Jan Pavel II. jmenoval apoštolským nunciem v Angole. Spolu s tímto pověřením byl zároveň jmenován arcibiskupem a přijal biskupské svěcení. V roce 2009 jej papež Benedikt XVI. pověřil diplomatickou službou na Kubě. Odtud byl po dvou letech povolán zpět do Vatikánu a pověřen úřadem substituta státního sekretariátu pro všeobecné záležitosti.

Podle <https://www.vaticannews.va/cs.html>

Generální shromáždění Papežských misijních děl – Řím 2018

Tisková zpráva

Ve dnech 28. května – 2. června 2018 proběhlo v Římě každoroční Generální shromáždění Papežských misijních děl. Zúčastnili se ho národní ředitelé PMD přibližně ze 120 zemí všech kontinentů. Českou republiku zde zastupoval národní ředitel PMD jáhen Leoš Halbrštát.

Shromáždění zahájil prefekt Kongregace pro evangelizaci národů kardinál Fernando Filoni a arcibiskup Giampietro Dal Toso, asistent sekretáře Kongregace pro evangelizaci národů a prezident Papežských misijních děl.

V pastorační části zasedání promluvil Dr. Yolanda Valero na téma „Pojďme společně s mladými lidmi nést evangelium všem“ a o evangelizaci a digitálním světě hovořil Dr. Jesus Colina.

Velký prostor při jednání národních ředitelů byl dán *Mimořádnému misijnímu měsíci října 2019* vyhlášenému papežem Františkem. V kontinentálních pracovních skupinách na toto téma diskutovali a shromažďovali návrhy a podněty k jeho přípravě. Mimořádný misijní měsíc říjen 2019 by měl být intenzivním časem modlitby a reflexe nad misijní činností (misio ad gentes).

Generální tajemníci jednotlivých misijních děl přednesli výroční zprávy o činnosti: za *Papežské misijní dílo šíření víry* P. Tadeusz Jan Nowak, za *Papežská misijní díla sv. apoštola Petra* Fernando Domingues, za *Papežské misijní dílo dětí* sestra Roberta Tremarelliová, AMSS, a za *Papežskou misijní unii* Fabrizio Meroni, PIME, ředitel CIAM a ředitel Fides. Svou zprávu předložil také delegát za *Administrativu* Mons. Carlo Soldateschi.

Dne 1. června přijal v Klementinském sále Apoštolského paláce účastníky Generálního shromáždění papež František. Při svém projevu k národním ředitelům PMD mimo jiné řekl:

„Dobře znáte mé obavy, aby se vaše dílo neomezilo na pouhou finanční dimenzi materiální pomoci, která by z vás učinila agenturu jako mnoho jiných, jakkoli křesťansky

inspirovanou. To by nenaplňovalo úmysl jejich zakladatelů a papeže Pia XI., který tato Díla reorganizoval a zahrnul do služby Petrova nástupce. Proto je aktuální a naléhavé obnovit misijní vědomí v celé dnešní církvi, podle »odvážné intuice« papeže Benedikta XV., který ve svém apoštolském listu Maximum illud mluvil o nezbytnosti znovu nechat prostoupit evangeliem poslání církve ve světě. Pokud bude tato obnova autentická, kreativní a účinná, reforma vašich Děl bude skutečným znovuzaložením a zhodnocením podle požadavků evangelia. Nejde jednoduše o nové promyšlení motivací, abyste dělali lépe to, co již děláte. Misionářské obrácení církevních struktur (srov. Evangelii gaudium, 27) vyžaduje osobní svatost a duchovní kreativitu. Nejde tedy pouze o to, obnovit, co je staré, ale dovolit Duchu Svatému, aby vytvářel nové. Dovolte, aby Duch Svatý činil všechno nové (srov. Ž 104,30; Mt 9,17; 2 Petr 3,13; Zj 21,5). On je protagonistou misie, On je »šéf úřadu« Papežských misijních děl. On – ne my! Nemějte strach z novostí, pocházejících od ukřižovaného a vzkříšeného Pána. – Tyto novinky jsou totiž krásné. Bojte se jiných novinek, které od Něho nepocházejí. – Buďte směli a odvážní ve svém poslání, spolupracujte s Duchem Svatým, vždy ve společenství s Kristovou církví. Tato smělost znamená kráčet s odvahou a horlivostí prvních hlasatelů evangelia. Vaší knihou k modlitbě a meditaci by měly být Skutky apoštolů. Tam hledejte inspiraci. A protagonistou této knihy je Duch Svatý.“

„Obnovit Papežská misijní díla tedy znamená vzít si k srdci, vážně a s odvahou, svatost každého člověka a církve jako rodiny a společenství. Žádám vás, abyste s upřímnou kreativitou obnovili povahu a působení Papežských misijních děl tak, aby sloužila poslání církve a aby jádrem naší starosti byla svatost života učedníků – misionářů. Abychom totiž mohli spolupracovat na spáse světa, musíme ho milovat (srov. Jan 3,16) a být připraveni dát život ve službě Kristu, jedinému Spasiteli světa.“

Papež František připomněl přípravu na *Mimořádný misijní měsíc*, který z jeho rozhodnutí byl vyhlášen na říjen 2019. Jeho

PAPEŽ JMENOVAL APOŠTOLSKÉHO VIZITÁTORA PRO FARNOST MEDŽUGORJE

Tiskové středisko Svatého stolce oznámilo, že k 31. 5. 2018 Svatý otec František jmenoval zvláštního apoštolského vizitátora pro farnost Medžugorje, a to na dobu neurčitou a ad nutum Sanctae Sedis (tedy k dispozici Svatému stolci). Stává se jím emeritní arcibiskup polské diecéze Varšava-Praga, Mons. Henryk Hoser S.A.C.

Jak dále čteme v tiskovém sdělení, jedná se o ryze pastorační poslání, v kontinuitě s misí zvláštního vyslance Svatého stolce ve farnosti Medžugorje, kterou Mons. Hoser nastoupil 11. února 2017 a zakončil 28. března téhož roku. Závěrečnou zprávu pak papeži Františkovi předal loni v létě. Cílem mise apoštolského vizitátora je zajistit stabilní a trvalé doprovázení farního společenství v Medžugorje a věřících, kteří se tam vydávají na pouť, jejichž nároky vyžadují zvláštní pozornost, uzavírá tiskové prohlášení Svatého stolce.

Zdroj:

<https://www.vaticannews.va/cs.html>

téma zdůrazňuje výzvu k misijnímu působení, jež je zakotvené ve křtu a týká se tedy všech pokřtěných.

Národní ředitel PMD Leoš Halbrštát předal papeži Františkovi dárek od českých misionářů z papežských misii, vyřídil všechny pozdravy a ujištění o modlitbách za Svatého otce. Papež František projevil velkou radost, žehná českým misionářům a modlí se za ně.

Během setkání byla v bazilice sv. Petra ve Vatikánu společná mše svatá všech národních ředitelů, které předsedal kardinál Fernando Filoni. Na tomto místě je každý den sloužena mše za misionáře a jejich dobrodince na celém světě.

Více informací:

Papežská misijní díla
Na Kropáčce 30/1
500 03 Hradec Králové
tel. 604 838 882

• pmd@missio.cz • www.missio.cz
<https://www.facebook.com/PapezskaMisijniDila>

Vizionář: Tajemství zjevení v Tre Fontane (12)

3. Poselství (Čtvrtá část)

Uběhly roky bez významnějších zvrátů. Cornacchiola pokračoval ve své práci tramvajáka a často cestoval po Itálii i do zahraničí, aby vydával svědectví o svém obrácení a naplňoval úkol, který mu přímo svěřil Pius XII. při oné slavné audienci v roce 1949:⁽¹⁾

„Svatosti, zítra mám jet do diecéze Guastalla v Emilii kvůli cyklu přednášek, které nazývám »veřejná vyznání«. Jdu z poslušnosti k biskupovi Giacomo vi Zafranimu. Chtěl bych odejít s pozhledáním Vaší Svatosti.“

„Ale jistě, jsem rád, že jdeš do malého »italského Ruska«⁽²⁾, a dělej tak pořádek: pro konání dobra je stále zapotřebí být poslušný. Nyní žij jako obrácený a buď stálý v pravdě.“

Námaha byla velická – na konci jeho života dosáhne počet přednášek, které pronesl, víc než pět tisíc – a nechyběly některé zajímavé epizody:

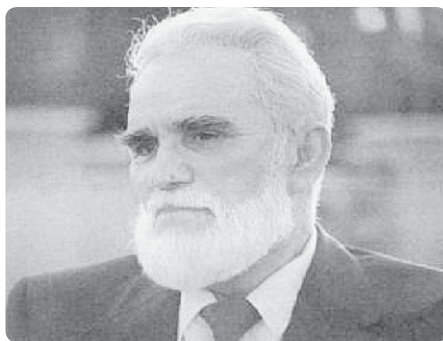
„Jednou jsem povolán do blízkosti Civitavecchia.⁽³⁾ Přijíždím odpoledne, hladový, a čekám, že mě pozvou jíst, stejně tak večer, ale pozván nejsem, a tak pijí vodu a uléhám... Ráno prosím o jídlo a matka faráře mi říká: »Jakže, vy jste viděl Pannu Marii, a chcete jíst?«“

To, že byl Cornacchiola vizionářem, znamenalo pro mnohé, že se brodí ve zlatě, a často mu nebyly vyplaceny ani výdaje na cestu. Ve skutečnosti si jeho rodina jen z jeho platu průvodčího stěží obstarávala živobytí. A jako by to nestačilo, na výzvu kardinála vikáře⁽⁴⁾ Clementa Micary a s výslovným souhlasem Pia XII. byl Cornacchiola od roku 1952 do roku 1956 obecním radním: musel si vzít dovolenou bez platu s pouhou nadějí na dary slíbené vůdci Křesťanské demokracie⁽⁵⁾. (Ovšem tyto peníze přicházely velmi zřídka, takže když se to dozvěděl Pius XII., poslal mu na Vánoce 1954 jako mimořádný příspěvek sto tisíc lir.)

Nouze, v níž se nacházel, ho dokonce učinila zajímavým v očích zednářů. V srpnu 1954 ho kontaktoval jeden novinář a navrhl mu přechod do monarchistické skupiny radních za odměnu padesát miliónů lir (což se dnes rov-

ná takřka 800 000 euro). Domluva měla být podepsána v sídle zednářů na náměstí del Gesù za přítomnosti významné osobnosti:

„Beru pero a upadá mi z rukou. Zvedám ho a ještě dvakrát mi upadá, jako by mi nějaká ruka dala do pera ránu a způsobila, že se daleko odkutálelo. Pochopím. Zvedám se potřetí a říkám: »Omlouvám

Bruno Cornacchiola

se, ale nemohu podepsat. Pero mi třikrát upadlo z rukou. Znamená to, že Panna Maria nechce, abych učinil tento krok.« Oba se rozčílili a zahrnuli mě urážkami.“

Jeden mu vytrhl šek a druhý slíbil, že ho zostudí. A skutečně, zakrátko byl publikován článek, v němž se tvrdilo, že zjevení bylo Cornacchiolovým výmyslem, aby se ospravedlnil před svými dětmi, které ho v jeskyni přichytily s milenkou.

Dne 2. února 1960 se však nenadále uskutečnila další událost. Když se modlil, uslyšel Bruno hlas Panny Marie od Zjevení, který mu říkal:

„Je čas, abys připomínal poselství a učil z něho stálou meditaci!“

Toto datum není při pozorném pohledu náhodné. Dne 2. února slaví katolická liturgie uvedení Ježíše do chrámu, nazývané také svátkem Hromnic; a o několik dní později jedna depeše portugalské tiskové kanceláře ANI (*Agencia Nacional de Informação*) oznamovala, že „podle vatikánských pramenů fatimské tajemství nebude nikdy zveřejněno.“⁽⁶⁾ Ve velmi důvěryhodných vatikánských kruzích bylo právě zástupcům United Press Internacional prohlášeno, že je velmi pravděpodobné, že nebude nikdy zveřejněn dopis, v němž sestra Lucie přepsala slova, která Panna Maria svěřila jako tajemství

třem pasáčkům v Cova da Iria.⁽⁷⁾ Jak bylo uvedeno sestrou Lucií, dopis mohl být zveřejněn během roku 1960. Vzhledem k nátlaku, kterému je Vatikán vystaven – z jedné strany těch, kdo chtějí, aby svět byl s dopisem seznámen, a z druhé strany těch, kteří si přejí, aby jeho publikace byla blokována, protože mají za to, že může obsahovat znepokojující proroctví – samotné vatikánské kruhy vyhlašují, že Vatikán se rozhodl dopis sestry Lucie nepublikovat a pokračovat v tom, že bude držen v přísném utajení. Rozhodnutí Vatikánu se zakládá na následujících motivech: 1. Sestra Lucie ještě žije. 2. Vatikán již zná obsah dopisu. 3. I když církev uznává zjevení ve Fatimě, nesnaží se zaručit pravdivost slov, o kterých tři pasáčci tvrdí, že je slyšeli od Panny Marie. Za těchto okolností je velmi pravděpodobné, že fatimské tajemství zůstane navždy absolutním tajemstvím.“⁽⁸⁾

(Pokračování)

Z italského originálu „*Il Veggente: Il segreto delle Tre Fontane*“
(Milano: Adriano Salani, 2016)
vybral a přeložil
fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

⁽¹⁾ O této audienci se psalo minule: Cornacchiola se při ní veřejně Piovi XII. přiznal, že ho chtěl zabít. [pozn. překl.]

⁽²⁾ Italský kraj Emilia je značně levicový až komunistický. [pozn. překl.]

⁽³⁾ Město v blízkosti Říma. [pozn. překl.]

⁽⁴⁾ Tedy toho, kdo je zástupcem-vikářem papeže ve vedení římské diecéze. [pozn. překl.]

⁽⁵⁾ Křesťanská demokracie (*Democrazia Cristiana*) byla po dlouhou dobu vůdčí politickou stranou v Itálii. [pozn. překl.]

⁽⁶⁾ Jednalo se o tzv. třetí fatimské tajemství. Předchozí dvě tajemství byla zveřejněna sestrou Lucií v jejích pamětech již v roce 1941. Všechna tři tajemství, respektive jedno tajemství o třech částech bylo zjeveno Pannou Marií třem vizionářům dne 13. července 1917. [pozn. překl.]

⁽⁷⁾ Cova da Iria, tj. *Údolí míru* nebo *Údolí sv. Ireny*, nedaleko od Fatimy je místo zjevení Panny Marie. [pozn. překl.]

⁽⁸⁾ Třetí fatimské tajemství bylo nakonec zveřejněno v roce 2000. [pozn. překl.]

Pondělí 25. 6. 2018

6:05 Klapka s ... (18. díl): Márií de la Renotiérovou
7:10 Čeští salesiáni v Bulharsku **7:25** Missio magazín: Červen 2018 **8:30** BET LECHEM - vnitřní domov (25. díl): Aksana Arakcheyeva - běloruská výtvarnice **8:45** V pohorách po horách (48. díl): Minčol - Martinské hole **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Poveda **11:20** P. Ignác Stuchlý **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:55** Zapomenuté Čako **13:15** Quanti Minoris na Mohelnickém dostavníku 2012 **13:35** Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (30. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi: Doc. ThDr. Tomáš Novotný **15:15** Nevybroušené diamanty **15:45** V souvislostech **16:10** Noční univerzita: P. Stanislav Pacner - Jak zakusit Boží moc a lásku ve svém životě **17:35** Terra Santa news: 20. 6. 2018 **18:00** Srdce pro Bangladěš **18:25** Sedmihlásky (8. díl): U suseda syneček **18:30** Bible pro nejmenší: Mojžiš **18:40** O kom, o čem: Profesor Rudolf Haša **19:05** ARTBITR - Kulturní magazín (34. díl): S MUDr. Marií Svatošovou **19:15** Ars Vaticana (24. díl) **19:30** Můj chrám: Barbora Černošková, kostel sv. Augustina v Brně [P] **20:00** Chaux - les v pohybu [P] **21:00** Byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Noční univerzita: MUDr. Roman Joch - Vztah pravdy a svobody **23:05** Zimbabve - Z temnoty **23:30** Kulatý stůl (239. díl): Jak se neztratit ve světě médií **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 26. 6. 2018

6:05 V souvislostech **6:25** Kopec křížů **6:55** Pod lampou **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Exit 316 MISE: Lepší prý to nebude **9:40** Ars Vaticana (24. díl) **10:00** Muzikanti, hrajte **10:30** Noční univerzita: MUDr. Roman Joch - Vztah pravdy a svobody **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Bazilika s tajemným světlem (5. díl): Cyrilometodějská bazilika **13:05** Neoblohmý kardinál **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Bez hábitu: Chemin Neuf (8. díl) **15:30** V pohorách po horách (48. díl): Minčol - Martinské hole **15:40** BET LECHEM - vnitřní domov (25. díl): Aksana Arakcheyeva - běloruská výtvarnice **16:00** Kulatý stůl (239. díl): Jak se neztratit ve světě médií **17:30** Léčit zlo láskou **18:00** Noeland (43. díl) **18:30** Bible pro nejmenší: Mojžiš - podivný oheň **18:35** Sedmihlásky (8. díl): U suseda syneček **18:40** Hermie a jeho přátelé: Milo, bezbožná kudlanka nábožná **19:10** Vezmi a čti: Červen 2018 **19:30** Zpravodajské Noeviny: 26. 6. 2018 [P] **20:00** Buon giorno s Františkem [L] **21:05** Světlo pro Evropu (5. díl): Malý velký hlas **21:15** Řeckokatolický magazín [P] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** P. Vojtěch Kodet - Tajemství Božího království: Podobenství o hrívnách (Mt 25,14-30) **22:45** Cvrlikání: Hromosvod **23:55** Terra Santa news: 20. 6. 2018 **0:15** Krajané z Gerníku **0:50** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 27. 6. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny: 26. 6. 2018 **6:25** Za tajemstvím šumavských lesů **7:15** Noční univerzita: P. Stanislav Pacner - Jak zakusit Boží moc a lásku ve svém životě **8:40** Ars Vaticana (24. díl) **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Velehradská zastavení: Díl 3. - Arcibiskup Antonín Cyril Stojan **9:30** Přímý přenos generální audien-ce papeže [L] **10:45** Přehrada Kružberk 1957-2017: videodokument o rekonstrukci vodního díla **11:05** Historie sklářství v Karlovcích **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:55** Chaux - les v pohybu **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi: Prof. MUDr. Květoslav Šípr, CSc. **15:15** Srdce

TELEVIZE DOBŘÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 - 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. - programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

pro Bangladěš **15:35** Zpravodajské Noeviny: 26. 6. 2018 **16:00** Adopce nablízko **17:05** Ich bin: Já jsem **18:05** Můj Bůh a Walter: Mše I. **18:25** Sedmihlásky (8. díl): U suseda syneček **18:30** Bible pro nejmenší: Mojžiš před faraonem **18:35** Milovat až do zapomnění **19:30** Terra Santa news: 27. 6. 2018 [P] **20:00** Adorace [L] **21:05** Léta letí k andělům (43. díl): Tomáš Špidlík - jezuita a kardinál - I. díl **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Noční univerzita: P. Rastislav Kršák, SVD - Papua-Nová Guinea (1. část) **23:15** Generální audience Svatého otce **23:40** Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (30. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **0:05** Zahrada mariánská **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 28. 6. 2018

6:05 Hrdinové víry (4. díl): Metoděj Habáň **7:15** Mezi pražci (69. díl): Červen 2018 **8:00** Terra Santa news: 27. 6. 2018 **8:20** P. Vojtěch Kodet - Tajemství Božího království: Podobenství o hrívnách (Mt 25,14-30) **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Světlo pro Evropu (5. díl): Malý velký hlas **9:30** Kulatý stůl (239. díl): Jak se neztratit ve světě médií **11:05** Smírcí kříž **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:55** Muzikanti, hrajte **13:30** Generální audience Svatého otce **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Bez hábitu: Chemin Neuf (9. díl) **15:30** Zpravodajské Noeviny: 26. 6. 2018 **15:55** Konzistoř z Říma s jmenováním nových kardinálů [L] **17:05** Řeckokatolický magazín **17:20** Mwebare kwija - Klinika v buši **17:35** V pohorách po horách (48. díl): Minčol - Martinské hole **17:45** Bazilika s tajemným světlem (5. díl): Cyrilometodějská bazilika **18:05** Opřu se o florbalovou hůl **18:30** Bible pro nejmenší: Voda se rozestoupila **18:35** Sedmihlásky (8. díl): U suseda syneček **18:45** Ars Vaticana (25. díl) **19:00** Večeře u Slováků: 13. neděle v mezidobí [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny: 28. 6. 2018 [P] **20:00** U VÁS aneb Festivalové kukátko (25. díl): Tři mušketýři - V. Volavý [L] **21:05** Můj chrám: Barbora Černošková, kostel sv. Augustina v Brně **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Zpravodajské Noeviny: 28. 6. 2018 **0:30** Exit 316 MISE: Lepší prý to nebude **0:50** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 29. 6. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny: 28. 6. 2018 **6:25** Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (30. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:45** Srdce pro Bangladěš **7:05** Velehradská zastavení: Díl 4. - Slavení východní liturgie **7:15** Quanti Minoris na Mohelnickém dostavníku 2012 **7:35** Noční univerzita: P. Rastislav Kršák, SVD - Papua - Nová Guinea (1. část) **8:45** ARTBITR - Kulturní magazín (34. díl): S MUDr. Marií Svatošovou **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Slunce ve tváři **9:55** Mše svatá ze Slavnosti sv. Petra a Pavla z baziliky sv. Petra v Římě [L] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** Výpravy do divočiny: Ptačí světy **13:25** Léta letí k andělům (43. díl): Tomáš Špidlík - jezuita a kardinál - I. díl **13:45** Ars Vaticana (25. díl) **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi: P. Prokop Petr Siostrzonek, OSB (1. díl) **15:10** Zpravodajské Noeviny: 28. 6. 2018

15:30 O kom, o čem: Profesor Rudolf Haša **16:00** Buon giorno s Františkem **17:00** Chaux - les v pohybu **18:00** Vodopády milosrdenství **18:30** Bible pro nejmenší: Desatero přikázání **18:35** Sedmihlásky (8. díl): U suseda syneček **18:45** Cesta k církvi - Život a osud otce Alexandra Meně **20:00** Noemova pošta: Červen 2018 [L] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Večeře u Slováků: 13. neděle v mezidobí **22:30** V pohorách po horách (48. díl): Minčol - Martinské hole **22:45** Jak potkávat svět (61. díl): Prague Cello Quartet **0:10** Cesta k andělům (48. díl): Boris Jirků - malíř **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 30. 6. 2018

6:05 Léta letí k andělům (43. díl): Tomáš Špidlík - jezuita a kardinál - I. díl **6:25** Bol som mimo: Vďaka Bohu za Cenacolo! - Vladimír Bočev a Martin Hoblík **7:30** Vysočina - odkaz Josefa Jambora **8:10** Světlo pro Evropu (5. díl): Malý velký hlas **8:25** Sedmihlásky (8. díl): U suseda syneček **8:30** Noeland (43. díl) **9:00** Hermie a jeho přátelé: Milo, bezbožná kudlanka nábožná **9:35** Můj chrám: Barbora Černošková, kostel sv. Augustina v Brně **9:55** Exit 316 MISE: Lepší prý to nebude **10:15** Můj Bůh a Walter: Mše I. **10:40** Noční univerzita: Lukáš Targosz - Aby manželství nebylo ponorka **11:40** Zpravodajské Noeviny: 28. 6. 2018 **12:00** Angelus Domini [P] **12:05** Pod lampou **14:10** Terra Santa news 27. 6. 2018 **14:30** U VÁS aneb Festivalové kukátko (25. díl): Tři mušketýři - V. Volavý **15:35** Večeře u Slováků: 13. neděle v mezidobí **16:05** Dům ze skla? **17:05** Ondřej Havelka a jeho Melody Makers v GONGU **18:00** Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (31. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **18:25** Sedmihlásky (8. díl): U suseda syneček **18:30** Bible pro nejmenší: Desatero přikázání **18:40** Muzikanti, hrajte **19:15** V pohorách po horách (21. díl): Divčí hrady - Pálava očima Jiřího Kráčalíka **19:30** V souvislostech [P] **20:00** Outdoor Films s P. Darkem Sputem a Martinem Kráčalíkem (70. díl): Mustang [P] **21:35** Jan Pavel II. a pád komunismu **23:10** Quanti Minoris na Mohelnickém dostavníku 2012 **23:30** Řeckokatolický magazín **23:50** Noční univerzita: P. Stanislav Pacner - Jak zakusit Boží moc a lásku ve svém životě **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 1. 7. 2018

6:05 Ars Vaticana (25. díl) **6:15** Dar z Medžugorje **6:35** U VÁS aneb Festivalové kukátko (25. díl): Tři mušketýři - V. Volavý **7:40** Řeckokatolický magazín **7:55** Outdoor Films s P. Darkem Sputem a Martinem Kráčalíkem (70. díl): Mustang **9:30** Večeře u Slováků: 13. neděle v mezidobí **10:00** Jan Pavel II. a pád komunismu **11:40** ARTBITR - Kulturní magazín (34. díl): S MUDr. Marií Svatošovou **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news [P] **13:20** Světlo pro Evropu (5. díl): Malý velký hlas **13:35** Muzikanti, hrajte [P] **14:05** Setkání **14:30** Primiční mše svatá P. Jiřího Šústka z kostela sv. Martina, Pozlovice [L] **16:40** Zámek Židlochovice - zahrada času **17:15** P. Vojtěch Kodet - Tajemství Božího království: Podobenství o posledním soudu (Mt 25,31-46) [P] **17:55** Sedmihlásky (9. díl): U Kobylské skály **18:00** Noeland (44. díl) **18:30** Hermie a jeho přátelé: Buzby a neposlušné děti **19:00** Léta letí k andělům (43. díl): Tomáš Špidlík - jezuita a kardinál - I. díl **19:20** Ars Vaticana (25. díl) **19:30** Exit 316 MISE: Drsné chvíle bez záruky [P] **20:00** Duhové srdce [P] **21:35** V souvislostech **22:00** Buon giorno s Františkem **23:05** Pohyby **23:45** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:05** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **0:45** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 25. 6. o 18:35 hod.: Wemik (Najkrajší deň)

Poučné príbehy pre deti z mestečka Wemmickville.

Utorok 26. 6. o 14:30 hod.:
Novéna k Matke ustavičnej pomoci

Modlitba k Panne Márii, Matke ustavičnej pomoci.

Streda 27. 6. o 22:40 hod.:
Neviditeľná hora (dokument)

Nevidiaci Juraj Práger vystupuje s pomocou sprievodcu na najvyššiu horu Európy – Elbrus. Počas výstupu musí siahnuť až na dno svojich síl.

Štvrtok 28. 6. o 16:30 hod.: Kulmenie
(Jozef Kováčik: Obelisk, ktorý pamätá smrť prvého pápeža)

Vytesali ho pred štyrmi tisícmi rokmi neďaleko egyptského Luxoru. Odtiaľ ho previezli do Heliopolisu, dnešnej Káhiry, kde ním uctievali slnečné božstvo. Plavil sa po Stredozemnom mori loďou mimoriadnych rozmerov smerom k Rímu. Videl smrť sv. apoštola Petra.

Videl stavbu, vznešenosť i rúcanie Konštantínovej baziliky, korunovanie Karola Veľkého na Vianoce roku 800, prežil najzdor imperiálnych vojsk v r. 1527 i spustnutie Vatikánu počas avignonského zajatia. Videl rásť nový chrám – baziliku sv. Petra. No nemôže prehovoriť, pretože kamene mlčia. OBELISK uprostred námestia Sv. Petra.

Piatok 29. 6. 9:30 hod.: Svätá omša z Vatikánu

Priamy prenos pri príležitosti sviatku sv. Petra a Pavla.

Sobota 30. 6. o 20:30 hod.: Šalamún 2 / Biblia (film)

Múdrosť kráľa Šalamúna sa prejavila, keď súdil dve ženy, ktoré obe tvrdili, že sú matkami jedného dieťaťa. Jeho múdrosť sa však postupne mení v melanchóliu, opúšťajú ho sily. Nádherné kráľovstvo, ktoré vybudoval, sa rozpadá. Jedna z najdôležitejších úloh, ktoré Šalamún dostal od svojho otca, kráľa Dávida, bola postaviť chrám, v ktorom by dôstojne uložili archu zmluvy. Šalamún dosiahol všetko, čo si predsavzal, ale opustil Boha.

Nedeľa 1. 7. o 10:00 hod.: Svätá omša

Priamy prenos z Kaplnky TV LUX.

PRVNÍ SOBOTA NA KLOKOTECH 7. července 2018 – P. Petr Plášil, vikár v Prachaticích

 Téma: *Což to není tesař, syn Mariin...? (Mk 6,3)*
Program: 16.00 hod. modlitba Klokotských zpívaných hodinek • 16.30 hod. růženec a svátost smíření v kostele • 17.00 hod. mše svatá se svátostným požehnaním • po mši svatě beseda v kostele.

Srdečně zvou Římskokatolická farnost Tábor-Klokoty a obláti Panny Marie Neposkvrněné.

Kontakt: tel. 381 232 584 • e-mail: tabor-klokoty@dicb.cz • www.klokoty.cz • www.oblati.cz.

BREVIÁŘ PRO LAIKY
23. – 30. ČERVNA 2018

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 24. 6.		PO 25. 6.		ÚT 26. 6.		ST 27. 6.		ČT 28. 6.		PÁ 29. 6.		SO 30. 6.			
Antifona	1396	1570	1150	1278	1166	1295	1181	1311	1708	1924	1405	1580	1666	1883		
Žalm	783	881	783	881	783	881	784	883	786	884	786	884	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1396	1570	1151	1279	1166	1296	1182	1312	1708	1925	1406	1580	1666	1883		
Antifony	1397	1570	1151	1279	1167	1296	1183	1313	1198	1330	1407	1581	1229	1364		
Žalmy	813	914	1152	1280	1167	1297	1183	1313	1199	1331	813	914	1229	1364		
Krátké čtení a zpěv	1397	1571	1155	1283	1170	1300	1186	1317	1710	1926	1407	1581	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	1397	1571	1155	1284	1170	1300	1186	1317	1403	1577	1407	1582	1669	1886		
Prosby	1398	1571	1155	1284	1171	1300	1186	1317	1711	1927	1407	1582	1655	1886		
Závěrečná modlitba	1398	1572	1156	1284	1171	1301	1402	1576	1403	1577	1408	1582	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	792	890	1156	1285	1172	1301	1187	1318	1203	1335	1264	1402	1233	1369		
Antifony	1398	1572	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1408	1583	1234	1369		
Žalmy	818	919	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1265	1403	1234	1370		
Krátké čtení	1399	1572	1159	1288	1175	1305	1190	1322	1206	1338	1408	1583	1236	1372		
Závěrečná modlitba	1398	1572	1159	1288	1175	1305	1191	1322	1206	1339	1408	1582	1236	1372		
Nešpory:																
	SO 23. 6.															
Hymnus	1394	1567	1400	1573	1160	1290	1176	1307	1192	1323	1409	1584	1409	1584	807	907
Antifony	1395	1568	1400	1574	1161	1290	1177	1307	1193	1324	1404	1578	1410	1585	808	908
Žalmy	1751	1971	1761	1982	1161	1291	1177	1308	1193	1324	1670	1889	1678	1897	808	908
Kr. čtení a zpěv	1395	1568	1400	1574	1164	1294	1180	1310	1196	1327	1404	1578	1410	1585	810	911
Ant. ke kant. P. M.	1395	1569	1401	1575	1164	1294	1180	1310	1196	1328	1404	1579	1411	1585	702	792
Prosby	1395	1569	1401	1575	1165	1294	1180	1310	1196	1328	1405	1579	1411	1586	811	911
Záv. modlitba	1396	1569	1398	1572	1165	1295	1181	1311	1402	1576	1405	1580	1408	1582	702	792
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1238	1374	1242	1379	1238	1374

Liturgická čtení
Neděle 24. 6. – slavnost Narození sv. Jana Křtitele

 1. čt.: Iz 49,1-6
 Ž 139(138),1-3.13-14ab.14c-15
 Odp.: 14a (*Chválím tě, že jsem vznikl tak podivuhodně.*)
 2. čt.: Sk 13,22-26
 Ev.: Lk 1,57-66.80

Pondělí 25. 6. – ferie

 1. čt.: 2 Král 17,5-8.13-15a.18
 Ž 60(59),3.4-5.13-14
 Odp.: 7b (*Pomoz, Bože, svou pravici a vyslyš nás!*)
 Ev.: Mt 7,1-5

Úterý 26. 6. – ferie

 1. čt.: 2 Král 19,9b-11.14-21.31-35a.36
 Ž 48(47),2-3a.3b-4.10-11
 Odp.: srov. 9d (*Bůh dává věčné trvání svému městu.*)
 Ev.: Mt 7,6.12-14

Středa 27. 6. – nezávazná památka sv. Cyrila Alexandrijského

 1. čt.: 2 Král 22,8-13; 23,1-3
 Ž 119(118),33.34.35.36.37.40
 Odp.: 33a (*Ukaž mi, Hospodine, cestu svých příkazů.*)
 Ev.: Mt 7,15-20

Čtvrtek 28. 6. – památka sv. Ireneje

 1. čt.: 2 Král 24,8-17
 Ž 79(78),1-2.3-5.8.9
 Odp.: 9bc (*Pro slávu svého jména, Bože, vysvobod' nás!*)
 Ev.: Mt 7,21-29

večer:

 1. čt.: Sk 3,1-10
 Ž 19(18),2-3.4-5
 Odp.: Řím 10,18b (*Všude na zemi pronikl jejich hlas.*)
 2. čt.: Gal 1,11-20
 Ev.: Jan 21,15-19

Pátek 29. 6. – slavnost sv. Petra a Pavla

 1. čt.: Sk 12,1-11
 Ž 34(33),2-3.4-5.6-7.8-9
 Odp.: 5b (*Pán mě vysvobodil ze všech mých obav.*)
 2. čt.: 2 Tim 4,6-8.17-18
 Ev.: Mt 16,13-19

Sobota 30. 6. – nezávazná památka Svatých prvomučedníků římských (v olomoucké arcidiecézi: svátek Výročí posvěcení olomoucké katedrály)

 1. čt.: Pláč 2,2.10-14.18-19
 Ž 74(73),1-2.3-4.5-7.20-21
 Odp.: 19b (*Nezapomínej natrvalo na život svých chudých!*)
 Ev.: Mt 8,5-17

v olomoucké arcidiecézi:

 1. čt.: 1 Král 8,22-23.27-30 (nebo jiné z Lek. V)
 Ž 84(83),3.4.5+10.11
 Odp.: 2 (*Jak milý je tvůj příbytek, Hospodine zástupí!*)
 Ev.: Mt 16,13-19 (nebo jiné z Lek. V)

O KNĚŽÍCH A PRO KNĚZE

OBĚŤ PŘÍPADU BABICE JAN BULA (1920-1952)

František Kolouch • Odpovědná redaktorka Maria Ondrášová

V červenci 1951 zazněly ve škole v Babicích výstřely. Zemřeli tři funkcionáři MNV. Třebaže již druhý den byli pachatelé dopadeni, využil komunistický režim událost jako záminku pro likvidaci dalších „nepohodlných“ osob. Rozpoutal tak jednu z největších represivních akcí v dějinách Československa. V kontextu atmosféry 50. let 20. století nám autor představuje životní příběh jednoho z nevině popravených v kauze Babice, mladého kněze Jana Buly, u něhož probíhá proces blahorečení.

*Karmelitánské nakladatelství
Váz., 128x190 mm, 316 stran + 32 stran
obrazové přílohy, 399 Kč*

RADOST Z KNĚŽSTVÍ

*Stephen J. Rossetti • Z angličtiny přeložil Štěpán Sirovátka
Odpovědná redaktorka Ludmila Martinková • Předmluva
Timothy M. Dolan, arcibiskup Milwaukee*

Stephen Rossetti je známý americký kněz a psycholog, který se léta věnuje doprovázení kněží. Poznal kněze radostné a spokojené, ale i rozervané a frustrované. Tvrdí, že těch prvních bylo víc, přesto nabízí mnoho cenných podnětů, jak pečovat o „poklad v nádobě hlíněné“. Jeho kniha získala několik ocenění.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 137x195 mm, 208 stran, 249 Kč*

KATECHISMUS PRO MLADÉ

YOUCAT • KATECHISMUS KATOLICKÉ CÍRKVE PRO MLADÉ

Předmluva Benedikt XVI. • Z němčiny přeložila Jindra Hubková • Ilustrace Alexander von Lengerke • Odpovědní redaktori Ivana Trefná a Jaroslav Schrötter

Souhrn katolické víry, tak jak byla předložena *Katechismem katolické církve (KKC)* z roku 1997, ovšem jazykem přiměřeným mladému člověku, nemá v úmyslu a ani se nesnaží bezpodmínečně vyčerpat všechny jeho obsahy. Kniha je psána formou otázek a odpovědí. Následný komentář má poskytnout mladým pomoc k lepšímu pochopení dané otázky a jejího významu pro vlastní život. *Youcat* dále nabízí shrnující definice, citáty z Pisma svatého, citáty svatých a spolehlivých učitelů víry. Najdeme v něm i věcný a jmenový rejstřík. Vyšlo s církevním schválením.

*Karmelitánské nakladatelství • Třetí vydání
Brož., 125x205 mm, křídový papír, 304 stran, 290 Kč*

YOUCAT • MODLITEBNÍ KNÍŽKA PRO MLADÉ

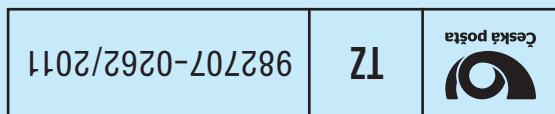
Georg von Lengerke - Dörte Schrömgessová • Z němčiny přeložila Jindra Hubková

Kniha obsahuje modlitby z Pisma svatého, modlitby velkých mistrů duchovního života z dávné minulosti i modlitby našich současníků. Skládá se ze dvou částí. První z nich zachycuje rytmus dne v ranní a večerní modlitbě, uspořádaný do dvou týdnů. Druhá část je sbírkou modliteb na rozličná témata a k různým příležitostem. Dají se dobře spojit s pravidelným rytmem prvního týdne a mohou se do něj včlenit podle příležitosti, podle různých období a svátků církevního roku nebo podle konkrétní životní situace. Vyšlo s církevním schválením.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 125x205 mm, křídový papír, 176 stran, 190 Kč*

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

**Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz**

**Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**

SVĚTLO – týdeník Malice cyrilometodějské, spol. s r. o., vydává Malice cyrilometodějská, spol. s r. o., Olomouc, Redakce: Štefánková Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mgr. Theol. Tomáš Kiml, Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní skvělení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bídy v oblasti víry a mravů. Neznámá to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz; Registrace značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SF, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.